

ЛАЙЗА ХЕЛ БРАЙЪН

Превод от английски: Кирил Петков, 1994

chitanka.info

I

— И казваш, старият ми приятел Артур нямал нищо против годежа ви, така ли, Брайън?

— Да, мистър Бърлингтън, така е. Присцила му се обади и той нямаше абсолютно никакви възражения.

— Тя обясни ли му, че се каните да правите един вид таен годеж във Флорида?

— Да, мистър Бърлингтън. Макар че, да си призная, все още не зная къде ще живеем. Присцила е подготвила всичко, но не ми казва, иска да ме изненада. Тя обича изненадите повече от всичко.

Андрю Бърлингтън слушаше със смесени чувства в сърцето и наблюдаваше слабото, младежко лице на най-добрия си сътрудник Брайън Уйлямс. После се обърна и се загледа отнесено над покривите на Ню Орлианс. Обичаше този изглед. Когато построиха небостъргача, в който се пренесе издателската му къща, избра си последния етаж, за да разположи офиса си. Оттук можеше да види как блещукат в далечината водите на Мисисипи, майката на всички реки, както я наричаха индианците. Да, той наистина обичаше този изглед, макар че в момента му беше трудно да се наслади на красотите му.

Мислите му се върнаха към онази вечер, преди двацет години, когато най-добрият му приятел Артур му бе съобщил с треперещ от вълнение глас за раждането на дъщеря си и бе притурил със свойствената си широка усмивка:

„Ще видиш, стари друже, как един ден заедно ще съпроводим твоя син Роджър и дъщеря ми Присцила до сватбения олтар!“

Тогава Андрю Бърлингтън бе поклатил недоверчиво глава.

„Но Артур, моят Роджър е вече на дванайсет години, а малката ти дъщеричка току-що се е родила! Роджър е вече възрастен за нея!“

Артур се бе изсмял високо.

„Тази малка разлика във възрастта няма да попречи на децата ни, Андрю. Когато се стигне дотам, тъкмо на твоето момче ще са му минали мераците и ще е станал улегнал, сериозен мъж.“

Съвсем наскоро след разговора им Роджър бе изчезнал и Андрю оттогава нямаше вест от него. Бе останало само прощалното му писмо, което от дванайсет години лежеше в бюрото му. Знаеше го наизуст, дума по дума.

„Не — каза си, — не бива да мисля за това сега.“ Обърна гръб на прозореца и отново загледа Брайън с властния, тежък поглед на тъмносините си очи. После се усмихна широко.

— Много се радвам и за двама ви, Брайън. Познавам родителите на Присцила повече от половин човешки живот и тя израсна почти пред очите ми. Едно е сигурно за нея — колкото е хубава, толкова е и своенравна, ако не и повече. Няма да ти е лесно с нея, моето момче.

Брайън сви рамена и премълча.

— И защо иска да се сгодите точно във Флорида? Нямам нищо против Флорида, но родителите й сигурно ще искат да отпразнувате годежа в огромната им къща в Тексас, с всичката пищност на тексасците, нали? Не сте ли мислили за това?

Брайън въздъхна леко и безпомощно загледа своя шеф, който винаги се бе отнасял бащински с него.

— Присцила много държи на това — обясни той. — Ако останеше на мен, бих почакал още пет месеца... обаче Присцила смята тайния годеж за толкова възбуждащ! Така или иначе, аз нямам думата. Когато тя си втълпи нещо в хубавата главица, никой не може да я разубеди.

— Да изчакате още пет месеца? Защо?

— След пет месеца родителите на Присцила ще празнуват сребърната си сватба и на този ден ще бъде оповестен и официалният ни годеж. Половината Далас ще е поканен.

— Но на Присцила не й се чака дотогава?

— Да, на Присцила не й се чака дотогава.

— Е, виждаш ли, това имах предвид, когато ти казвах, че няма да ти е лесно с нея — Андрю Бърлингтън се подсмихна леко. — Както и да е! Вървете с Божията благословия в Палм Бийч, сгодете се потайно и се връщайте колкото е възможно по-скоро в Ню Орлианс. Разбира се, имате най-добрите ми пожелания! Ще ми липсваш, Брайън... цяла седмица без теб... знаеш, че огромен концерт като издателство „Бърлингтън“ не може да се лишава за дълго от най-добрите си

сътрудници. Една седмица, Брайън, не повече. Знаеш също, колко държа на теб, като на приятел!

— Обещавам ви, мистър Бърлингтън, след една седмица ще съм се върнал.

Андрю Бърлингтън се надигна от коженото си кресло и разтърси силно ръката му. „Фантастично момче е... точно такъв бих желал да бъде отдавна изчезналият ми син“.

Двамата дори бяха посещавали един и същ интернат в Швейцария — Брайън, наистина, десет години по-късно. Той бе почти на трийсет, а сега Роджър би бил на четирийсет... После бяха следвали право в Харвард и Брайън имаше блестящо бъдеще пред себе си — такова, каквото Андрю Бърлингтън бе мечтал за собствения си син.

„Да не мисля за това сега...“ Загледа се след младия мъж, напускащ с бърза, енергична крачка обширния му офис.

„Присцила и Брайън — може пък всичко да тръгне добре при тях!“

Познаваше момичето от деня на раждането ѝ. Беше единствената дъщеря на най-добрия му приятел, заможен скотовъдец от Тексас, притежаващ огромни площи земя. Преди време Артур му бе изпратил сам Присцила в Ню Орлианс.

„Не можем да се оправяме повече с нея — бе обяснил той. — За какво ти е огромната вила с двайсет стаи, Андрю, ако я държиш празна? Изпращам ти Присцила за половин година, пък после ще видим.“

„Но Артур... — опитал се бе да възрази Андрю Бърлингтън, — аз не знам как да се справям с едно толкова младо момиче...“

„Е, тя ще те научи доста бързо — беше изръмжал в слушалката от Далас Артур. — Значи, разбрахме се. Утре ѝ купувам билет за самолета.“

Беше станало късно и първите светлини вече трепкаха по стените на офиса. Андрю Бърлингтън все още продължаваше да стои зад елегантното си бюро и да мисли за сина си Роджър. Мислеше за писмото, което знаеше наизуст. Спомняше си за онази вечер преди дванайсет години, когато се бе завърнал вкъщи уморен след някаква конференция, и бе заварил съпругата си обляна в сълзи, стискаща в

ръка прощалното послание на Роджър, което бе открила в будоара си. Мери не бе успяла да преживее шока. Два месеца по-късно тя се бе лишила от живот със свръхдоза приспивателни. „Писмото...! Писмото...! Защо момчето просто не поговори с мен? Може би всичко щеше да свърши другояче... Може би!...“

„Скъпи татко, скъпа мамо, съзнавам, че решението, което взех, ще ви огорчи дълбоко — но не мога другояче! Реших да напусна Ню Орлианс и вас. Вече не мога да продължавам да живея като наследник на концерна «Бърлингтън». Ти ме готвиш от рождение за тази роля, татко, но не ме попита нито веднъж за собственото ми желание. Е, аз не желая това наследство! Не желая да съм нито богат, нито прочут, и не искам да поемам огромни отговорности. Не се боя да съм беден, защото знам, колко е тежко да си богат. Искам любов, щастие и свобода. Ще замина при хипитата, при «децата на цветята» в Калифорния. Ще бъде един беден, но спокоен и пълноценен живот, татко, изпълнен с приятелство, без бързане и напрежение. И ако някога имам деца, ще им спестя цивилизованата Швейцария, за да им посветя повече време и повече любов. Сбогом, татко, сбогом, майко.

Роджър“

— Вземам си във Флорида големия куфар и двата по-малки — Присцила тропна упорито с крак по пода и хвърли гневен поглед към Брайън. — Да не искаш да ходя облечена в парцали?

— В парцали? Не можеш да кажеш това, Присцила. Скъпа, ако поне веднъж се опиташ да използваш разумно всички тези неща тук... — той повдигна една оцветена в бежово скъпа копринена блуза, тъмносин ленен костюм, бял памучен пуловер. — Наистина, съкровище, заминаваме само за една седмица, не прекаляваш ли?

— Не ме наричай съкровище и не ме наричай скъпа... Толкова си досаден, също като баща ми — винаги нещо ми нарежда, нищо не позволява и никога не мога да правя каквото си искам! — Присцила грабна копирената блузка и изтри с нея сълзите, които вече се стичаха по бузите ѝ.

— Е, това вече е една дреха по-малко в куфара ти — установи сухо Брайън. — Може би следващия път ще ти е по-удобно да използваш носна кърпичка?

— Да — тя запрати смачканата блуза по главата му, — ако беше джентълмен, отдавна да си ми дал кърпичката си. Да не говорим, че ако наистина ме обичаше, изобщо нямаше да се налага да изтривам сълзите си, негоднико!

Той погледна разстроеното ѝ лице и поклати глава. Внезапните ѝ изблици на гняв го бяха пленили отначало, когато се запознаха, но колкото повече време минаваше, толкова по-досадни му се струваха те. Надяваше се само, че детинските ѝ сръдни ще отшумят с времето и ще се забравят като капризи от младостта ѝ.

— Скъпа — поде меко и тръгна бавно към нея, — хайде, престани, толкова си прелестна, когато се усмихваш!

Обгърна я със силните си ръце и тя го загледа нацупено. После чертите ѝ внезапно се отпуснаха под любвеобилния му поглед. Притвори кафявите си очи и произнесе с преднамерено писклив, детински гласец:

— Е, добре, щом искаш да си добър с мен, сега ме целуни. Но не така диво, както преди. Знаеш, че Присцила не обича това.

Брайън обхвана лицето ѝ с двете си ръце.

— Ах ти, драка такава — каза нежно той. — Малка, изпечена драка!

Пълните ѝ, меки устни се разтвориха под натиска на целувката му, но когато я притегли по-силно към себе си, тя го отблъсна.

— Стига! — заяви делово. — И имай предвид, че си вземам големия куфар и двата малки! Как ще ги закараш, изобщо не ме интересува. Може би трябваше да си купиш един по-голям мерцедес, вместо това БМВ. И изобщо, чичо Андрю добре ли ти плаща?

Брайън все още се бореше с възбудата, обхванала го при допира с грациозното ѝ, меко тяло. Беше наистина страхотна. Знаеше точно, колко много го завладяват закръглените ѝ форми, и го довеждаше до

полуда, само за да му обърне гръб секунда по-късно. Беше напълно убеден, че и тайничко му се присмива за това.

Преглътна и се отдръпна от нея.

— Да, мистър Бърлингтън ми плаща отлично. Няма да се омъжиш за беден мъж.

Присцила се бе задълбочила в разтворения си гардероб, затова само измърмори:

— Да се надяваме, че хората от химическото чистене няма да ме подведат и както обещаха... Какво казваш, Брайън?

— Казах, че със сигурност няма да се омъжиш за беден мъж — повтори той леко раздражено.

— Е, това е сигурно — потвърди Присцила разсеяно. — Но къде ми са червените копринени шорти? В Далас? Да, като че ли не ги взех тук... Брайън, скъпи, не се тревожи за пари. Знаеш, че татко е един от най-богатите хора в Тексас, а аз получавам от него всичко, каквото си поискам. Ти също ще спреш да работиш, след като се оженим, не смяташ ли така?

— Сериозно ли ми го предлагаш, Присцила?

— Разбира се, любими — толкова много ще има да пътуваме... ще посетим всичките ми приятелки в Европа — във Франция, в Англия, ти също имаш приятели в чужбина, нали?

Беше се приближил междуременно към нея и с едно дръпване я завъртя към себе си.

— Сега ме чуй хубаво, малката ми. Никога няма да допусна твоят баща да ни изхранва, разбра ли? Един мъж се нуждае от работата си, ясно ли е? Аз имам нужда да се реализирам професионално, да постигна нещо в живота, искам да изхранвам сам жена си и децата си...

Тя го прекъсна плачливо.

— Но нали не държиш да имаш деца сега, Брайън? Нали не искаш да стана дебела и отвратителна и да родя червено, набръчкано бебе? Не го искаш от мен, нали, любими?

С лек тласък Брайън я хвърли на леглото.

— Казвам ти, какво искам, Присцила! — извика и в сивите му очи засвятка яд и раздражение. — Искам жена, която да не ме приема за поредната си играчка. Искам да се ожения за жена, от която да имам деца. Искам също — и това ти го заявявам най-сериозно — да

продължава работата си в издателството „Бърлингтън“. Сега разбрали какво искам, скъпа?

— Да — Присцила го гледаше, поклащайки глава. — Защо се ядосваш толкова много, Брайън? Това са все неща, които по-късно идват от само себе си. Всичко ще бъде така, както го искаш. „По-точно, както аз го искам — добави тя мислено. — Ще видиш ти, малкият ми Брайън, ще видиш!“

Той промърмори нещо неразбираемо в отговор, оглеждайки безпорядъка в стаята и полуупакования ѝ багаж. Бяха се разбрали в осем сутринта да напуснат Ню Орлианс. Вече беше десет и пет. Така нямаше да успее да се справи навреме с деветстотинте мили до Флорида.

Андрю Бърлингтън му бе предложил личния си самолет. Но не, Присцила беше настояла да пътуват с кола!

— Знаеш ли колко е часът? — запита привидно спокойно, но обувката му потропваше нервно по пода.

— Не, любими — Присцила отметна енергично кафявите си къдри. — Късно ли е вече за една прилична закуска? Чичо Андрю има такъв фантастичен готвач... прави страхотни блюда... ако го помоля, за нула време ще приготви един стек... нали нямаш нищо против? Стек с хрупкави гъбки и лук? Или предпочиташ чили? Блюдо, остро подправено чили? Кажете де?

Гледаше го весело като малко момиченце и той, преглътнал хапливата си забележка, скръсти ръце.

— Не, скъпа, благодаря. Мисля си, че вече трябва да тръгваме. Не би ли могла прислужницата да ти помогне при опаковането? Ще закусим някъде по крайбрежието на Мексиканския залив. Обещавам ти да спрем някъде около Сейнт Луис или Оушън Спрингс — ще минем покрай толкова чудесни места.

— Няма нужда момичето да ми помага — осведоми го Присцила и го прониза с поглед. — Ще се оправя и сама. Виждаш ли, когато си любезен с мен, всичко върви по-гладко и по-бързо. А, почакай...

Скочи и му подаде малкия куфар.

— Мисля, че е по-добре да взема големия — предложи Брайън, повдигна го и простена. — Какво, за Бога, има вътре? — запита той, примъквайки го по широката стълба на вилата към паркираното отвън червено БМВ.

Присцила го следваше с лакирана в червено кутия за шапки под мишница.

— Само най-необходимото, любими — обясни тя усмихната. — Ето, вземи и това. Виждаш ли, багажникът ти е по-голям, отколкото си мислиш. А може би трябва и да... — загледа се замислено в колата и потърка с пръст малкия си чип нос.

Междувременно Брайън вече бе излетял обратно по стълбите, хвана двата останали куфара от стаята ѝ и ги смъкна за миг. Не трябваше да ѝ оставя време да ѝ хрумне, че би могла да си приготви и четвърти куфар. Бързо затвори багажника, настани се зад кормилото и запали двигателя.

II

— Къде мислиш да пренощуваме? — запита Присцила, след като вече около час бяха на път.

Беше се отказала от закуската, но настояваше да я компенсира с изобилен обяд.

— В Кедър Кий, скъпа. Резервирал съм стая в един много стар хотел.

— Кедър Кий? Никога не съм го чувала. И защо трябва да пренощуваме в едно толкова неизвестно място?

— Но скъпа, ти сама каза, че искаш да прекараш цялата седмица колкото се може по-романтично. Този хотел е построен преди повече от сто и петдесет години и много прочути художници и писатели са живели в него Хемингуей, например...

— Хемингуей?! — възкликна Присцила.

— Да, освен другите, разбира се...

— Е, добре! — съгласи се тя, пресегна се и го погали с меката си длан по врата. — Харесва ли ти? — запита с изпитателен поглед.

„Сега пък дали ми харесвало...“ Кимна и натискът ѝ се усили. Беше полумилувка, полумасаж. Брайън се чудеше, откъде ли бе узнала, точно от какво се нуждае един мъж. Инстинктивно като че ли усещаше, какво му харесва и какво го възбужда. „Или е по-скоро опит, отколкото инстинкт?“ Беше му казала, че преди него е имала само един приятел. Не знаеше, дали трябва да ѝ вярва. Съмненията му се усилиха от факта, че за една млада невинна девойка изглеждаше твърде обиграна. Беше пробвал на няколко пъти да я подпита предпазливо, но тя винаги успяваше да се измъкне и да му се надсмее.

Но сега, по време на дългото им пътуване, нямаше къде да му избяга. Беше тъкмо сгода да я накара да си признае любовните авантюри. Не че чувствата му към нея щяха да се променят, просто от чисто любопитство искаше да научи нещо повече за миналото ѝ.

— Скъпа — започна предпазливо, — за теб престоят в швейцарския интернат беше ли така приятен, както за мен?

— Това бе най-приятното време в живота ми.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв, Брайън... — за миг се поколеба, после обясни бавно: — Ако мама и татко знаеха, какво става в един изолиран от света швейцарски интернат, Господи, никога не биха ме изпратили там!

— Защо? Хайде не ме изтезавай, скъпа. Не можеш ли да ми разкажеш нещо повече, без да те подтиквам непрекъснато?

— Добре, но не искам после да ми се сърдиш. И така, в девет часа вечерта всички трябваше да сме си в леглата. Можехме да излизаме само веднъж седмично — и то придружени от някоя учителка.

Присцила се изкиска и замълча.

— Нататък?

— В девет часа...! Но, разбира се, никой не се подчиняваше, всички се измъкваха! Аз живеях в една стая с Мери Лу. Имаше умопомрачително богати родители и все още сме приятелки с нея. И ако искаш да знаеш, тя е част от изненадата ми във Флорида, но повече не издавам... Мери Лу е от Далас, както и аз, и ние естествено не се оставяхме да ни държат като затворнички. Всяка вечер се сменяхме — един път изчезваше тя, един път аз.

— И после? — подкани я Брайън.

Присцила се изкиска отново и запита на свой ред.

— Наистина ли искаш да знаеш подробностите?

— Да, защо не?

— Девическият ни пансион се намирал в един малък курорт. Наблизо имаше интернат за момчета. Срецахме се с тях най-често в едно от кафенетата в центъра на градчето. Там бе сборният ни пункт. Обикновено се задържахме не повече от няколко минути и после изчезвахме по плевниците.

Брайън си спомни за собствения си интернат в Женева. Там, освен ученето тренираше толкова усилено, че вечер се тръшваше като труп в леглото с единственото желание да спи до сутринта. Много рядко му се случваше да излезе с приятели в дискотека или да отиде на ресторант.

— Момчетата от интерната бяха в общи линии безобидни — продължаваше Присцила. — Истински секси бяха местните. Те не

прощавах на никоя...

Брайън бе шокиран, но не се издаде.

— Да, удоволствие беше да се срещаме с тях. Знаеш ли, когато си лежиш така в топлото сено... ухаещо така приятно... гъделичкащо голата ти кожа, шумовете са съвсем приглушени, като че ли идват отдалече — особено, когато е тъмно. Каквото и да правиш, изглежда така истинско. Никога не би ти хрумнала мисъл, че е нещо лошо или нередно. Ставаш като природата около себе си — спокойна и лишена от задръжки. Едно от тези момчета — той бе по-възрастен, около двайсетгодишен — се влюби отчаяно и безнадеждно в мен. Баща му имаше три големи ферми и Михаел, така се казваше момчето, искаше непременно да се оженим и да ме направи своя стопанка. Мен! Представяш ли си?

Присцила се засмя високо при спомена за тази случка. Бузите ѝ се превърнаха в кръгли, розови петна, а очите ѝ заблестяха.

— А след това? — запита Брайън, макар че всъщност вече нямаше особено желание да я слуша.

— Наистина ли не се ядосваш, когато ти говоря за други мъже? — любопитства тя.

— О, не... и как успя да се откачиш от него... от този Михаел?

— Много трудно, трябва да си призная. Отначало, искам да кажа, когато се запознахме — той се държеше с мен изключително нежно. Мислеше си, че съм още девствена — но кой е девствен на седемнайсет? А когато узна, че не съм... е, че не съм вече девственица, така се развихри! Заклучваше ме няколко пъти в един огромен хамбар, принадлежащ на баща му, уж за да ми покажел нещо — така поне твърдеше. Можеш да си представиш, какво ми показваше...

Брайън, слушайки разказа ѝ, постепенно пребледняваше. Сега му се искаше изобщо да не бе я питал. С удоволствие би си запушил ушите, ако можеше.

Но Присцила нямаше намерение да спира по средата. Бе решила да си изкара историята докрай, но бледността му я впечатли.

— Любими — тя положи длан на ръката му, — не ти ли е добре?

Брайън поклати глава.

— Отегчавам ли те? — запита отново, но той отрече.

— Добре, тогава продължавам. Момичетата от интерната бяха превърнали малките си авантюри в нещо като спорт. Всъщност, няма

повече за разказване. На Михаел, фермерския син, дори не му казах и сбогом, когато си тръгнах за Америка, разбра ли? За мен той нямаше никакво значение. Да спрем някъде. Стана почти два часа и съм гладна, скъпи. Караш твърде бързо — полицаите ще ти лепнат някоя глоба!

Наистина, по време на „обясненията“ ѝ Брайън бе натиснал несъзнателно педала на газта и колата се носеше с рев по магистралата. Историите на Присцила от швейцарския интернат го бяха отвратили. „Господи, щом така си е развявала байрака на седемнайсет години, какво ли е било после?! С кого ли е спала през последните три? Затова ли родителите ѝ са я изпратили в Ню Орлианс?“

— Брайън, Брайън — Присцила го ръгаше с лакът отстрани. — Къде блееш! За трети път те моля да спрем някъде, умирам от глад!

— Спирам на следващата отбивка — обеща той сухо.

От една страна се чувстваше някак си предаден, макар че от друга, не беше сигурен, дали се отнася почтено спрямо нея. Какво се бе променило след разказа ѝ? Нищо, тя продължаваше да си е същата красива, палава лудетина, в която се бе влюбил преди две седмици. Дори и след пикантните ѝ описания. „Нима аз нямам собствено минало? Макар че...“ Не го притесняваше толкова фактът, че бе имала любовници, колкото начинът, по който говореше за тях. Навярно така би му описала интересна театрална постановка, тържествена вечеря или раждането на някое жребче. Откровено, без особени чувства — или по-скоро със същите чувства. Сексът, изглежда, ѝ доставяше същото удоволствие, както да си похапне швейцарски шоколад. Защо тогава да натоварва едно такова просто нещо с някакви си чувства — или по-точно, да го разваля с чувства? Думата „любов“ според нея можеше да се употреби за всичко, което просто ѝ харесваше.

За да я провери още веднъж и докато все още не се бе показал ресторант наблизо, Брайън я запита отново:

— Всъщност, какво обичаш най-много?

— Смешен въпрос! — отговори тя. — Но ако наистина искаш да знаеш... най-много обичам голямото, светлосиньо небе над Тексас. Обичам начина, по който готвачът на чичо Андрю приготвя сутрешната ми закуска! — както повечето тексасци, сутрин Присцила

закусваше с удоволствие овесена каша с яйца на очи и препечен салам.
— Обичам също големите, пъстри пеперуди и теб Брайън.

„Е, сега си го получих. Пеперуди, овесена каша и аз — всичко в една кошница.“ Той се опитваше да потисне надигащите се съмнения, но опитите му излизаха неуспешни. „Наистина ли Присцила е жената, с която бих искал да споделя бъдещия си живот?!“

— О, Брайън — обади се отново тя, — обичам също тези старомодни, малки ресторанти, които са встрани от магистралата.

За щастие, в същия момент на няколкостотин метра пред тях се показва такова ресторантче. Брайън отби на покрития с чакъл паркинг и спря плътно до няколко големи камиона.

Заведението изглеждаше доста невзрачно. Всъщност си бе просто една барака и той се усъмни, че Присцила ще го хареса.

Седнаха на поизтъркана дървена маса и към тях се приближи силно гримирана сервитьорка.

— Две мартинита — поръча Брайън.

— Не сервираме алкохол, скъпи! — бе отговорът, който получи.

Присцила се изкиска, побутна коляното му под масата и се зае да хвърля кокетливи погледи към шофьорите на камионите около съседната маса. Той се опита да не забелязва поведението ѝ и да остане спокоен.

— Бихте ли ми дали менюто, моля? — запита сервитьорката, която стоеше в очакване.

— Няма меню, скъпи, имаме само обичайното: хотдог, пържени картофи, хамбургери и яйца на очи.

— Добре. Присцила, какво да поръчам за теб?

— Хотдог, пържени картофи, хамбургер и яйца на очи — повтори като ехо тя.

— Всичко ли? — озадачи се Брайън.

— Да — отвърна му. — И една голяма кола.

— За мен само едно кафе — приключи той и сервитьорката изчезна.

Присцила излапа с апетит обяда, като остави само няколко картофчета в чинията си. Брайън я наблюдаваше мълчаливо през цялото време и се учудваше, че едно толкова грациозно момиче може да се справи с такива огромни количества храна.

Когато тя най-после се отпусна с доволна въздишка на стола си, вдигна поглед и едва сега забеляза, че не бе поръчал нищо за себе си. Грижливо попи устните си с книжна салфетка и запита:

— Какво става с теб? Не си ли гладен? Изглеждаш толкова блед и слаб, нали знаеш, че харесвам силни мъже?

Докато му подхвърляше фразата, уж случайно погледна след групата шофьори, които напуснаха локала. Единият от тях се обърна на вратата, усмихна и се и докосна с пръст козирката на шапката си.

Този малък флирт почти вбеси Брайън. Рязко стана, отиде на касата, плати сметката и без да каже нито дума, излезе. Цялата зачервена и с искрящи от гняв очи, Присцила изтича след него.

— Какво те прихвана, нямаш ли малко възпитание — извика тя. — Защо не ме изчака?

— Защото не ми харесва, как се държиш понякога — отвърна ѝ мрачно.

— Така ли? — запита Присцила надменно. — Не си спомням да съм се държала зле.

Брайън ѝ отвори вратата и тя се качи в колата с обидена физиономия. Запали двигателя на БМВ-то и потеглиха. Мълчаха дълго. „Какво по дяволите става с нас? — питаше се Брайън. — Отиваме да се сгодим, а сега седим един до друг като двама непознати, които едва се понасят.“

В главата на Присцила изглежда се въртяха подобни мисли. После намръщените ѝ вежди постепенно се отпуснаха, очите ѝ заблестяха приятелски и тя стрелна към него една от усмивките си на малко момиченце. Много добре си спомняше как му бе въздействала точно тази усмивка при запознанството им, и как веднага се бе влюбил в нея. Използваше я винаги, когато искаше да го накара да приеме някоя от прищевките ѝ. Бавно прокара ръка по бузата му, после нежно погали крака му. Брайън почувства, как в него се надига мощно желание. Ръката ѝ пролази нагоре и се намести между бедрата му.

— Това харесва ли ти, любими?

Прииска му се да я грабне в прегръдките си, въпреки помраченото си настроение. Но не можеше да спре — напротив, трябваше да побърза, ако искаше да пристигне в Кедър Кий, преди да се е смрачило.

III

Дървеният под проскърца под краката им, когато престъпиха прага на хотела. Фоайето бе изпълнено със сувенири и маслени картини в рамки висяха по потъмнелите стени.

— Даже и климатична инсталация няма — оплака се Присцила, щом влязоха в скромно обзаведената стая.

— Затова пък има железни кревати и матраци от гъши пух — засмя се Брайън.

— Ако прочетеш проспекта им, ще излезе, че с това се гордеят най-много — с железните си легла! Няма климатик — промърмори отново Присцила, — само дървен вентилатор над леглото, като в стар филм на Богарт.

— Наистина е стар... какво друго да очакваме, съкровище? — запита той, притегляйки я към „спартанската“ спалня. — Не се ли чувстваш прехвърлена в средата на миналото столетие? Хотели от този род вече не се срещат често в Съединените щати. Защо да не изпробваме това желязно легло, с което толкова се гордеели?

Бяха го достигнали, когато Присцила се освободи от прегръдката му.

— Защо първо не отскочиш до ресторанта, Брайън, и не си поръчаш нещичко? Трябва страшно да си отмалял след днешната си диета. Аз не съм гладна, може би ще взема един душ и после направо под юргана — тя се хвана за челото. — При това усещам, че започва да ме боли глава. Да, наистина ще е по-добре да ме оставиш на мира днес.

— О, не, любов моя, няма да стане — отвърна тихо той — няма да се откачиш така лесно от мен. Ще отида да вечерям, но първо искам да получа това, което ми обеща.

— Какво съм ти обещавала? — запита Присцила с невинно изражение.

— Забрави ли вече как ме галеше в колата, малката ми? Тялото ми все още не се е успокоило от докосването ти, знаеш ли?

Тя се вгледа несигурно в него. Внезапно Брайън я взе на ръце и я хвърли върху скърцащото легло. Присцила дори не успя да гъкне — толкова бързо стана всичко — и само широко разтвори тъмните си очи.

— За твое сведение, скъпа — заяви й твърдо той, — ако си решила да си играеш с мен, добре е да знаеш, че криво си направила сметките си.

Тя стисна плътно клепки и премълча.

С бързи движения Брайън смъкна роклята й, после комбинезона, разкопча сутиена й и със замах го хвърли в другия ъгъл на стаята.

Присцила се опита да прикрие с ръце голите си гърди, но той задържа здраво китките й. Чувстваше меката й хладна кожа, закръглените й, съблазнителни бедра. Изстена и се прилепи към тялото й. Гърдите й бяха малки и твърди. Искаше му се да ги целува и възбужда, докато закопнеят за него. Изведнъж му хрумна нещо.

— А сега — заповяда й, — сега ти ме съблечи и ми докажи, колко си опитна...

Предполагаше, че тя ще се възмути и обидено ще се отдръпне, но за негово учудване това като че ли й доставяше удоволствие. Присцила сръчно и безпрекословно го разсъблече, после положи кафявите си къдри на гърдите му и запита:

— А сега да те целуна ли, любов моя?

Брайън пое ръцете й, поставяйки ги между краката си, но тя започна да го целува с такива страстни и горещи целувки, че той не можа да се сдържи, притисна я в прегръдките си и нахлу жадно в утробата й. Присцила последва с готовност ритмичните му тласъци, стенойки сластно от удоволствие.

Когато малко по-късно двамата се отпуснаха изтощени един до друг, Брайън бе обзет от смущение. За него бе напълно ясно, че не обича Присцила така, както би искал да обича бъдещата си съпруга. Тя го възбуждаше сексуално, беше очарователно да държи и притиска стройното й, гъвкаво тяло в ръцете си, да я обладава хищно и почти брутално, но това бе всичко. Не чувстваше към нея нито нежност, нито привързаност. Но не можа да откаже на предложението й просто да заминат нанякъде и да се сгодят. В Ню Орлианс Присцила го бе заслепила и омагьосала с артистичната си безпомощност, със страстта си, с неутолимата си жажда за живот и с кокетното си поведение.

„Сега може би вече е твърде късно да се откажа... Не, в никакъв случай не бива да се ожения за нея, няма нито да я обичам, нито да я уважавам, а без това солиден брак не е възможен.“

Искаше съпруга, която да обгради с нежна любов. Главата му започна да се върти, мислите му изглеждаха неконтролируеми.

„Как да обясня на Присцила, че годеж няма да има? Как да се измъкна от гилотината?!“

— Брайън, Брайън! Събуди се, Брайън, осем часът е! — Присцила стоеше пред голямото желязно легло, вече напълно облечена, и го дърпаше за палеца.

Той се размърда сънено.

— Хайде, Брайън, събуди се. Трябва да тръгваме! При това съм гладна като вълк!

Брайън отвори с мъка очи, хвърли замътен поглед наоколо и се обърна настрана.

— Няма да заспиваш отново, стига толкова! — засмя се тя и помилва голия му гръб. — Бъди добро момче, стани и се облечи. После ще си поръчаме една огромна закуска и тръгваме на път. Но преди това ми се струва, че ще е добре да ти подстрижа косата, съвсем не ми харесва такава...

Брайън скочи от леглото и се отправи към банята. Гладът на Присцила изглежда отново бе сериозен, тъй като тъкмо привършваше закуската си, когато той се появи на верандата.

— Не бихме ли могли да закусим заедно? — запита я малко засегнат.

— Можехме, ако ме беше оставил да ти подстрижа косата. Сега ще се храниш сам за наказание.

— Във Флорида ще отида на бръснар. С чичо ти Андрю работим по дванайсет часа на ден и когато се върна вкъщи, единственото ми желание е да се хвърля на леглото и да заспя. Личният ми живот страда доста от това и както виждаш — прокара пръсти през косата си, — не ми остава време дори да се подстрижа.

Присцила го погледна подозрително.

— И така ли ще е, след като се оженим? Нали не мислиш да продължаваш със същото темпо?

Брайън не бързаше да ѝ отговори. Откриваше му се една добра възможност да я предупреди за проблемите на брака и да я помоли да премисли отново прибързания годеж. Трябваше просто да ѝ каже истината такава, каквато си е — че се товари като муле с работа в издателство „Бърлингтън“ макар че, от друга страна, това му харесваше и му доставяше удоволствие. „Да, може би тя ще разбере съмненията ми, може би дори ще се съгласи на отлагане, а пък после... после ще видим!“ Поколеба се и добрата възможност му се изплъзна, защото очите на Присцила заискриха опасно, а той се страхуваше от скандалите ѝ.

— Е, какво толкова си се замислил? — запита тя остро.

— Не мислиш ли, че всичко само ще си дойде на мястото по-късно — отвърна Брайън.

— Да се надяваме. И то по начин, който ще ми хареса, защото в противен случай ще има доста да се караме. Не мога да се съглася да ме изоставяш като стара мебел в ъгъла, Брайън. Искам да си ангажиран изцяло с мен.

„Още една причина този брак никога да не бъде сключен!“ — помисли си той.

Приключиха закуската си в мълчание. Брайън се запъти към старомодното фоайе да уреди сметката, а Присцила се върна по скърцащата дървена стълба в стаята, за да подреди багажа си.

Мислеше си за разговора им. „Всъщност — мина ѝ внезапно през главата, — може би не е толкова зле да имам един претоварен с работа мъж. Така ще ми остава достатъчно време и за други неща. И най-важното, вече ще съм омъжена. В никакъв случай не се връщам в Далас, без да се омъжа. Стигат ми вечните подмятания и укори на татко!“

— Андрю? — извика Артур Комбът и приятелят му дръпна стреснат слушалката от ухото си.

— Да, аз съм. И недей да крещиш така, за Бога! Иначе няма да ми е нужен телефон, за да те чуя от Далас до Ню Орлианс!

— Какво ново, Андрю? Имаш ли новини от двете ни гълъбчета? Обадиха ли се вече?

— Не, но вече цял ден са на път, Артур. Какво, мъчно ли ти е за малката?

— Е, не бих го казал точно така. Радвам се, че Присцила се пръждоса за малко от Далас. За щастие е успяла да открие този Брайън. Що за момче е той, Андрю? Не можеш ли да ме осветлиш? Произход, образование, характер?

— Брайън е чудесно момче, а дъщеричката ти е по-разхайтена.

Артур се изсмя още по-гръмко.

— Разхайтена? Да, тук улучи право в целта, наистина е разхайтена. Как не може да се метне поне малко на майка си! Мери е тъй нежна и отстъпчива. А тя направо е одрала кожата на баща си. Винаги да е на нейното, винаги с главата напред в стената, винаги там, където животът е най-бурен! Луда е като баща си, когато беше все още млад и силен.

— Щеше да е по-добре, ако беше малко по-разумна — вметна Андрю Бърлингтън. — Но да оставим момичето на мира. Искаш сведения за бъдещия си зет? Е да, време бе да се заинтересуваш за него, след като си го приел за съпруг на дъщеря си. Брайън — продължи замислено, — ми е скъп почти колкото собствен син. Да, аз се отнасям с него, както бих се отнасял към собствения си син — замълча за миг и после продължи: — Как мислиш, Артур, дали ще видя отново сина си Роджър?

— Моля те — прозвуча меко отсреща иначе доста грубият глас на Артур, — моля те, стари приятелю, не се измъчвай така!

— Да, знам... Годиците заличават старите рани, но понякога си мисля, колко несправедлив е животът. Плануваш и нареждаш, и желаеш, и се надяваш, и после — изведнъж всичко се променя. Децата са едно малко чудо — никога не можеш да предвидиш, как ще се развият.

— Напълно си прав. Като си помисля само за Присцила. Образованието ѝ ми струваше цяло състояние. Изпратих я в най-скъпия швейцарски пансион. И какво се получи? Освен глупости и щуротии в главата и няма нищо друго и съм доволен, че сега ще се омъжи.

— Трябва да си доволен, Артур, защото Брайън е момче на място. Ето ти биографията му в три изречения: отгледан е от чичо си, стар ерген. Родителите му са починали още докато е бил малко дете —

ако не се лъжа, от грип, макар и да звучи невероятно в наше време. Учил е в най-добрите училища, после в швейцарски интернат и накрая следва право в Харвард. Той е много интелигентен и чувствителен млад мъж. Струва ми се, че винаги си е мечтал за един истински дом. Чичото е бил малко ексцентрик и не особено контактен тип. Във финансово отношение обаче го е осигурявал напълно. Брайън никога не е имал парични проблеми, но в областта на чувствата винаги нещо не му е достигало. Така или иначе, той никога не говори лошо за чичо си. Казах ти вече, че е чудесно и добросъвестно момче.

— Никакви слабости ли няма? — запита Артур. — Не издиша ли отнякъде? Да не би да е грозен?

— О не! — отвърна Андрю Бърлингтън. — Напротив, има чудесна външност.

— Наистина звучи чудесно... и защо, по дяволите, е налетял точно на Присцила?

— Е, това вече не бих могъл да ти кажа, Артур, но ти и сам знаеш, че пътищата на любовта са странни.

— Как се запозна с него?

— Той започна работа в издателството преди време. Сега е мой личен финансов съветник и юрисконсулт. Като професионалист е страхотен — вече не мога да се оправям без него. Сприятелихме се, въпреки разликата във възрастта, и когато Присцила пристигна тук, не беше проблем да се срещнат и запознаят. Един ден тя нахлу в офиса ми и го завладя с чара си за миг. Толкова е различна от него, бих казал, че са пълна противоположност един на друг и може би това го впечатли най-много.

— Да се надяваме, че всичко ще излезе на добър край... да се надяваме — гласът на Артур прозвуча замислено.

— Аз също се надявам на това. И ако Присцила направи бедното момче нещастно, аз лично ще се заема с нея!

— Напълно те разбирам, стари приятелю. Но той вероятно вече е открил някои от малките й слабости, а може би и тя неговите — нали знаеш, никой не е съвършен. Всъщност, ти как мислиш, дали наистина са влюбени един в друг?

— Да, така мисля, макар че да си призная, не съм сигурен, Артур. Смятам, че Брайън е направо омагьосан от нея, и Господ знае,

колко време ще е така. Дано да е за дълго, защото иначе той ще се окаже с празни ръце и разбито сърце.

— А Присцила? Как се държи с него?

— Нали познаваш дъщеря си, Артур? Тя просто смята, че трябва да очарова всеки мъж между осемнайсет и осемдесет. Наистина не знам дали това е на добре.

— А годежът, чия идея беше той, впрочем?

— На Присцила, ако не се лъжа. Тя смята един годеж в тесен кръг за „изключително възбуждащ и романтичен“ — предавам ти собствените ѝ думи.

— Разбираемо е, като си помислиш, че е само на двацет. На тази възраст човек има доста романтични представи за живота, не е ли така?

— За Присцила може би да, но Брайън се отнася много сериозно към брака и не е нито тъй романтичен, нито пък лудетина като дъщеря ти. За него щастливият брак се състои от уютен дом, мила съпруга и деца. Момчето никога не е имало истински дом, така че е естествено да копнее за това.

— Да, разбирам... Знаеш ли, Андрю, колкото повече ми разказваш за него, толкова повече ми се струва, че двамата не си подхождат. Може би Присцила ще трябва да поизчака още няколко години. Дали да не я уговоря, или пък направо да ѝ забраня да се омъжи?

— Мисля, че за това е твърде късно. Между другото, Присцила избра Флорида за годежа си, тъй като там живее една нейна приятелка от интерната в Швейцария — Мери Лу. Родителите на това момиче са безумно богати и са ѝ подарили за осемнайсетия рожден ден вила в Палм Бийч. Доколкото ми е известно, Брайън не знае нищо за това. Присцила искаше да го изненада. Във всеки случай, ще живеят там във вилата. Мери Лу е организирала за тях годежна вечер в един от най-елегантните тенис клубове. Присцила ми разказа всичко това, но ме накара да обещава, че няма да издам нищо на Брайън. Предполагам, че тя ще ти позвъни, като стигнат в Палм Бийч.

— Да, надявам се. Това дете ще ме вкара в гроба с вечните си капризи! Пак научавам последен, какво си е наумила!

— Може би защото се страхува да не ѝ объркаш плановете, Артур. Между другото, тя често ми се оплаква от теб. Твърди, че

постоянно си й натяквал, какво да прави, и че в Далас никога не е могла да решава нещо за себе си сама.

— Що за глупости ти е надрънкала? И ти й вярваш? Нещата стоят точно обратно, Андрю. Присцила винаги ме е поставяла пред свършен факт, прави всичко, което си науми, и никога дори и не пита, дали според мен е правилно или не да постъпва така. Майка й ще ти го потвърди. Присцила я води за носа откакто се е появила на бял свят.

Последните изречения Артур отново бе изкрещял в слушалката, после се успокои и продължи малко по-тихо.

— Достатъчно за нея, да я оставим да прави, каквото си е наумила. Никога не съм разбирал капризите на жените и не смятам, че точно Присцила ще ми помогне в това отношение. Най-много съвсем да ме обърка!

— Добре, как вървят иначе работите в Тексас? — запита Андрю Бърлингтън вече делово.

— Разкошно, разкошно. А при теб?

— Не може да е по-добре, Артур, само момчето ми липсва, имам предвид Брайън. Едва сега забелязвам, в колко неща ме е отменял.

— Смяташ ли да го задържиш, след като се ожени за Присцила?

— А защо не, Артур? Брайън иска да изкарва сам парите си и щом като му харесва да работи за мен, а аз му плащам добре, защо да не остане да работи за моето издателство? Ако двамата не успеят да си намерят подходящ дом след сватбата, могат да останат да живеят при мен. Къщата ми е дяволски празна, двайсет стаи и никой не живее в тях! Толкова пъти съм си мислил да я продам. Няма да повярваш, Артур, тук до офиса си поръчах да ми обзаведат малка спалня. Архитектът ми одра кожата, защото поисках и баня с вана за масаж, но си струваше парите. Често оставам да нощувам. Но засега нека изчакаме децата да се върнат, пък ще видим занапред — знаеш какви са младите днес. Сгоден все още не означава оженен, и кой знае, дали изобщо ще се стигне до сватба някой ден.

— Напълно си прав, стари приятелю, нека приключим за днес. Само ще те помоля, ако случайно Брайън или Присцила ти се обадят, съобщи ми веднага.

— Разбира се, обещавам. Поздрави Мери от мен.

Двамата затвориха почти едновременно, но останата замислени на бюрата си в Далас и Ню Орлианс, хранейки определени, съмнения

за това, което бъдещето готвеше за Брайън и Присцила.

IV

Намираха се на около два часа път от Палм Бийч, когато Присцила внезапно вдигна ръка и извика:

— Господи, видя ли това? Помислих, че имам халюцинации. Моля те, върни няколко метра назад!

Брайън намали, после отби встрани и спря, вторачвайки се смаян в широкия канал, който пресичаше гората.

В тихата, дълбока вода се носеше тясна, издължена лодка, издълбана от дънера на дърво. В нея бе седнал неподвижен като статуя мъж, държащ в ръка дълго копие. От другата страна на канала се виждаше покрита със слама колиба, полусхлупена под огромен, обрасъл с мъх дъб.

Присцила и Брайън съзерцаваха безмълвни и очаровани тази идилична картина.

— Това трябва да е индианец от племето Семиноли, които живеят в резервата „Биг Сайпръс“. Тъкмо пресичаме техните територии — рече тихо Брайън.

В този момент индианецът със светкавично движение запрати копие си във водата, за да го измъкне навън с мятаща се едра риба на върха му.

По магистралата лудешки се носеха автомобили, високо в небето профуча супермодерен реактивен самолет, а там долу си седеше този индианец — спокоен и невъзмутим, сякаш от книжка с комикси!

— Чел съм за индианците във Флорида, но досега не ги бях виждал — обади се Брайън отново. — Ако не се лъжа, останали са около хиляда и петстотин от тях, живеещи тук, в резервата „Биг Сайпръс“. Знаеш ли, те и досега не са подписали мирен договор с правителството на Съединените щати! „Ние не сме се преклонили пред волята на Белия човек и затова все още сме непобедими!“ — така твърдят и продължават да си живеят както едно време. Казват, че от всички индиански племена, пръснати из цяла Америка, само

Семинолите са останали независими. Колко ли горди трябва да са тези хора, за да издържат!

— А как успяват да преживеят? — полюбопитства Присцила.

— Доколкото си спомням, от земеделие, скотовъдство и риболов. Жените продължават да събират плодове и корени в гората и продават ръчно изработени вещи на туристите. Ще е интересно човек да научи нещо повече за тях, не мислиш ли?

— Едва ли. Всъщност ми е безразлично, Брайън. Те са твърде примитивни, твърде чужди за мен. Що за език говорят?

— Може би английски.

— Сигурно си прав. Но къде ли го научават?

— В училище, разбира се, къде иначе? Но трябва да си призная, че не знам почти нищо друго за тях. Това донякъде е тъжно, защото индианците все пак са част от нашето минало, от нашата история...

Брайън тъкмо бе потеглил и се включваше в движението, когато Присцила отново извика:

— Сири, спри тук!

И посочи напред, където на стотина метра се бе показала малка бензиностанция. Между скоростните платна на магистралата и отбивката на бензиностанцията имаше навес, под който се бе подслонило малко момиче и очевидно продаваше вещите, натрупани на масите пред нея. Брайън намали, паркира и слязоха от колата.

— О, виж това! — възкликна възхитена Присцила. — Какви чудесни неща има тук!

Тя се зарови в шарените ръчно ушити кукли от плат, сламени портмонета, дамски чанти от оцветени парчета кожа, пъстри жилетки и леки памучни рокли. Всичко изглеждаше много старателно и в никакъв случай не и примитивно изработено. Брайън беше смаян, не бе очаквал да види тук, на магистралата, нещо повече от евтини имитации.

Взря се в момичето зад дървената маса. Тя ги наблюдаваше — двамата непознати — със спокойно, безизразно лице. Брайън се потопи изцяло в погледа ѝ и бе така очарован от нежната ѝ, първична хубост, че не можеше да откъсне очи.

Тъмни, дълги кичури струяха по гърба на младата индианка и в блестящо черно великолепие достигаха до тясната ѝ талия. Около челото ѝ се виеше обсипана с пъстри стъклени перли кожена лента, чиито краища се отпускаха на тила ѝ. Свободната, широка пола

покриваше петите ѝ, а около раменете си бе наметнала тъмен шал с дълги кожени ресни.

Но това, което най-вече го впечатли, бяха очите на девойката. Никога през живота си не бе виждал толкова изразителни сапфиреносини очи — искрящи, дълбоки, обкръжени от плътни тежки ресници. От толкова хубост почти му прилоша.

„Наистина ли е индианка? Има ли индианци със сини очи? И косите им не бяха ли прави и гладки? Откъде са се взели тогава тези разкошни къдри?!“

Момичето изглеждаше съвсем необичайно — да, тя бе най-необикновеното нещо, което бе виждал през живота си и най-красивото! Би могъл да остане завинаги така — като вкаменен и вперил поглед в нея!

Отначало девойката наблюдаваше трескавото ровене на Присцила из вещите ѝ, после се обърна към Брайън и при прямия ѝ поглед той остана като омагьосан. Устните ѝ се извиха в мила, очарователна усмивка, насочена само и единствено към него. После лицето ѝ пак се вкамени и сякаш се отдалечи на хиляди мили от двамата непознати, застанали пред нея.

За миг присъствието ѝ стана почти нереално.

Брайън се изкашля леко и се опита да откъсне внимателно Присцила от масата, но тя се бе вкопчила с две ръце в сувенирите и местеше отнесено очите си от блузите и чантите към младата индианка.

— Колко? — запита я късо. — Всичко тук?

— Двеста долара — отвърна момичето с тих, ясен глас.

— Двеста долара? — почти изкрещя Присцила. — Откъде си се научила да мамите така клиентите си?

Девойката мълчеше.

— Чу ли? — обърна се Присцила към Брайън. — Сега вече знаеш, от какво преживяват твоите семиноли. От безсрамно ограбване на туристите!

Захвърли презрително вещите върху дървената маса, а на него му се поиска да потъне в земята от срам заради грубото ѝ държане.

Хубавата индианка остана неподвижна, навела глава, и Брайън виждаше само тъмните ѝ, гъсти ресници. Погледът на светлите ѝ очи му убягна.

— Вземи поне една от тези малки кукли — предложи той бързо.
— Много са сладки.

Присцила отвори чантичката си и измъкна десетдоларова банкнота.

— Това трябва да е достатъчно — произнесе хладно тя, хвърли я на масата и напъха една от малките кукли в чантата си.

После се обърна и пое към колата.

— Десет долара достатъчно ли са? — запита тихо Брайън, когато момичето повдигна тежките си ресници.

— Да — отвърна то и му подари още веднъж очарователната си усмивка.

Сърцето му затуптя ускорено и той продължи да се взира няма в нея.

— Тя ви чака — рече девойката с ясния си, тих глас, без да докосва парите и посочи към автомобила му.

— Брайън, Брайън, хайде идвай! — извика Присцила.

Той се обърна и пое към паркираното БМВ с омекнали колене.

— Безсрамна, малка мръсница! — процеди Присцила.

Брайън завъртя ключа на стартера и потегли със свистящи гуми.

— Басирам се, че Мери Лу вече е поставила няколко бутилки шампанско да се изстудяват — гласът на Присцила го откъсна от мечтите му и го върна към действителността.

— Мери Лу? — той наостри уши. — Не беше ли това старата ти приятелка от интерната?

— Точно така. Правилно си схванал, съкровище. И тъй като приближаваме, добре е да научиш някои подробности.

— Подробности за какво?

— Подробности за протичането на годежа ни, скъпи. Да не си забравил? Отиваме да се сгодим!

— Какво толкова тайно има в него, след като всички вече знаят? Родителите ти, чичо ти Андрю, приятелката ти Мери Лу знае.

— Тя пък със сигурност е осведомила своите приятелки и така нататък — нацупи се Присцила и сбърчи нослето си. — Не бъди винаги такъв педант. Естествено, че неколцина души трябва да са в течение, как иначе бихме могли да празнуваме? Вече се чудех, защо

изобщо не си ме запитал за това. Не си ли поне малко любопитен? Ти просто караш като в транс. Даже и не питаш за посоката.

— Не каза ли, че трябва да карам към Маями?

— Разбира се, че не съм! За последния половин час най-малко три пъти съм ти обяснила, че отиваме в Палм Бийч, но ти не ме слушаш. Между другото, ако вече си поел към Маями, значи сме на погрешен път. За да завиеш към Маями, трябваше да се отклониш по магистрала № 27 вдясно, и ако това е било пропуск от твоя страна, по една случайност пътуваме към Палм Бийч.

Брайън я изгледа за миг, като че ли изобщо не бе разбрал.

— Какво става с теб? — запита нервно Присцила. — Къде пак се отнесе в мислите си?

— Извинявай! — той положи ръка на коляното ѝ.

— Добре, извинен си за пореден път. Мери Лу — започна да обяснява тя — ми е стара приятелка, чиито родители са страшно богати. Искам да кажа, че татко, например, също е богат, даже много богат, но нейните са страхотно богати — има малка разлика. За осемнайсетия си рожден ден Мери Лу получи като подарък вила в Палм Бийч и когато ѝ се обадох от Ню Орлианс, за да ѝ разкажа за плановете си, тя веднага ми предложи да направим годишното си тържество при нея. Сега разбра ли всичко, Брайън?

— Да, но явно за „тесен семеен кръг“ и дума не може да става — погледна часовника си. Беше пет часа. На запад небето се облагряше в искрящо червено и той присви очи от режещата светлина. Струваше му се, че гледа в сърцевината на огромен пожар. Флорида беше прочута с разкошните си залези. — Надявам се да пристигнем точно навреме и на място. Ще те помоля да внимаваш и ти за пътя, вече отминахме Западен Палм Бийч и не бива да се объркваме.

— Първо ще трябва да прекосим моста над езерото Уорф. Веднага след него завиваш наляво. Мери Лу живее на „Пойнтсет авеню“ — Присцила се изправи на седалката. — Страшно съм доволна — отбеляза тя. — Голямо удоволствие е да се срещаш и запознаваш с нови личности, нали?

— И да, и не — отвърна искрено Брайън. — Нямам представа, с какви хора се е обкръжила твоята приятелка. Ще ми бъде малко неловко — пое малката ѝ ръка в своята и нежно я стисна. — Но от

друга страна, имам теб — продължи тихо, — нали мога да разчитам на теб, Присцила?

— Спри, спри, спри — извика тя, вместо да му отговори. — Тук, тук е, да, входната врата е отворена, карай по чакълестата алея нагоре. Да, ето я и Мери, виждаш ли я, Брайън, на терасата... Мери Лу! Мери Лу, колко е хубаво, че...

Не изчака колата да спре напълно, скочи като пружинка от седалката и се хвърли в отворената прегръдка на приятелката си.

Мери Лу се оказа слабо, спортен тип момиче, почти две глави по-висока от Присцила. Без особени усилия тя я повдигна и я притисна до себе си като голяма кукла.

— Брайън, ела, ела — замахна Присцила.

— Хелоу!

Мери Лу се приближи, подаде ръка на Брайън и той намери силното ѝ, почти мъжко ръкостискане за симпатично.

— Хайде, влизайте — покани тя гостите си.

През една широка тераса се отправи към къщата, която се оказа наистина същинска мечта.

— Е, какво ти казвах! — възкликна Присцила триумфиращо. — Видя ли бялата колонада? А големите палми в скулптираните съдове? Виж, Брайън, виж високите френски прозорци, тези фантастични дъги!

— Хайде, скъпа, престани — прекъсна я Мери Лу. — Поставяш ме в неудобно положение. Брайън не изглежда излязъл от сламена хижа.

Той ѝ се усмихна.

— И защо си толкова побъркана по блясък и помпозност? — Мери Лу поклати глава. — Та ти самата произхождаш от богато семейство.

— Вярно е — съгласи се Присцила. — Но знаеш ли, в Тексас всичко изглежда така парвенюшко, че простее, докато тук направо лъха на стил и традиция. Не само съм впечатлена, но ми доставя и удоволствие да се наслаждавам на дома ти.

Затича се през покрития с меки персийски килими салон, прокара пръсти по скъпия камък на корнизите и изчезна в следващата стая.

— О, Мери Лу, ще се побъркам! — долетя оттам. — Имаш истински Уорхол?

Мери Лу кимна към Брайън, който междувременно се бе настанил удобно на едно тапицирано кресло и изпънал с облекчение дългите си крака.

— Присцила наистина ли си мисли, че ще окача копие на стената си? — после извика високо: — Скъпа, огледай се добре и ще видиш и други работи на Анди Уорхол. Татко ми ги подари за последната Коледа.

Излезе на терасата и се загледа в червеното БМВ.

— Да се обадя ли на прислугата да пренесе багажа ви? — запита приветливо. — Или всъщност, за това има време. Да ви предложи ли нещо за освежаване? Или една малка закуска?

Присцила се бе върнала обратно в салона и помоли:

— Да изчакаме със „задушевната“ част, Лу, окей? Искам да накарам Брайън да се поразходи още малко — положи ръка на рамото му. — Хайде, скъпи. Мери Лу ще ни покаже втория етаж. Гледката оттам направо ти секва дъха!

Той послушно се надигна, за да последва двете момичета по широката, виеща се стълба.

— Нали краката на Мери Лу са фантастични? Целият интернат ѝ завиждаше, аз, разбира се, най-много! — ухили се Присцила.

Мери Лу се закова на място.

— Моля те, спри най-сетне с глупостите си, наистина ме поставяш в неудобно положение.

— Защо? — запита Присцила с детинския си гласец. — Нима не е истина, че имаш най-хубавите крака на света?

Мери Лу ги придърпа като малко дете до високите прозорци и за миг дъхът на Брайън наистина спря. Гледката бе завладяваща. Почти от основите на вилата се простираше безбрежната шир на Атлантическия океан и тъмните му вълни се разливаха на белия плаж. В далечината сред високите палми и тропическите растения блещукаше тъмносиньо езеро. Две къщички за отдих се белееха на брега му, а зад дебелия изкуствен плет се долавяха очертанията на плувен басейн и тенис корт.

Когато се върнаха отново в салона, Мери Лу позвъни на камериера.

— Ще пийнем ли шампанско? — предложи тя.

— Разбира се, Лу, шампанско, а за мен и нещо за гризкане, защото ще припадна от глад — помоли Присцила.

Мери Лу се разпореди и рече с тайнствено изражение:

— Ще се изненадаш много утре сутринта, Присцила, но не мога да ти кажа нищо повече сега.

— Ах, Мери! — намръщи се Присцила и разтвори капризно очи. — Не ме измъчвай повече, знаеш колко съм любопитна!

— Не, не мога, не... естествено, свързано е с годежа ви... Но това е всичко... не казвам нито дума повече! Благодаря, Хенри! — обърна се тя към камериера, който постави сребърен поднос с шампанско и сандвичи на махагоновата масичка до тях и се отдалечи.

После се усмихна на Брайън.

— Ще бъдеш ли така добър да ни налееш?

Той напълни фините кристални чаши.

— Пия за вас двамата — обяви Мери Лу, — за вашето бъдеще.

— Утре е сряда. Поръчала съм обяд в клуба за петък. Предположих, че ще поискате да размените пръстените си тук, у дома, и после ще се отправим да го отпразнуваме.

— Отлично — отвърна Присцила. — В събота, така или иначе, ще трябва да се връщаме обратно. Брайън с неговата тъпа работа... — тя се намръщи и продължи: — На всичкото отгоре и му харесва да работи, можеш ли да си представиш? А на мен така ми се искаше да поостанем при теб, скъпа.

— Защо тогава не останеш? — запита Мери Лу. — Като сте сгодени, не означава, че сте залепени един за друг! Какво правиш ти всъщност в Ню Орлианс? Най-вероятно лазиш по нервите на чичо си, доколкото те познавам.

— Вярно е — призна Присцила. — Макар че...

Тя се взря изпитателно в Брайън и ухапа пълната си устна.

— Не знам, Лу, ние тръгнахме заедно и ми се ще да се върнем заедно. Но бихме могли да поговорим за това и по-късно, нали, скъпи?

— Да, разбира се — отвърна той с готовност и се обърна към Мери Лу. — Утре ще трябва да купим годежни пръстени от Палм Бийч. В Ню Орлианс просто не ми остана време за това.

Тя се усмихна и се вгледа внимателно в приятелката си и в него. Дотук не й бяха направили впечатление на влюбена двойка. Дватамата се отнасяха много учтиво един към друг, но малките, нежните,

издайническите погледи и жестове, които свързват двама влюбени, липсваха.

V

Брайън въздъхна дълбоко от свежия, напоен с аромат на портокалов цвят въздух и се загледа в океана. Далеч на хоризонта се белееха платната на две малки лодки, които бавно се приближаваха.

На таблата до чашата му с кафе бе положен новият брой на „Маями Хералд“ и, докато похапваше печени филийки, той запрелиства страниците на всекидневника. Едно от заглавията привлече вниманието му.

„ХИЛЯДИ СЕ ОТПРАВЯТ КЪМ БЛАТАТА, ЗА ДА ВЗЕМАТ УЧАСТИЕ В ЗАЛАГАНЕТО НА БИНГО. ИНДИАНЦИТЕ СЕМИНОЛИ ЗАЛАГАТ НА ЕДРО!“

Зачете се внимателно в статията.

„От началото на седмицата автобуси от цяла Америка се отправят към блатото «Биг Сайпръс» през Тенеси, Мисисипи и Каролина, за да вземат участие в съботната игра бинго в индианския резерват във Флорида. На седемнайсет мили северно от «Алигатор Али», покрай ливадите за добитък, които Семинолите използват, води широко, асфалтирано шосе до огромен паркинг. Там вече е подготвено халето с размер на самолетен хангар. В него ще се проведе играта за милиони! Организацията и провеждането на тази популярна игра е последният опит на индианците Семиноли да се възползват от поземлената си собственост. В резервата «Евърглейдс» Семинолите не са подвластни на федералните закони за провеждането на играта, така че може да се очаква, че някои от правилата ѝ могат да се заобиколят.

Предполага се, че над двеста автобуса от Америка, Канада и Англия ще пристигнат, без да се броят личните превозни средства. Филис Романо, официалната говорителка на индианците Семиноли, увери нашия репортер, че от играта Семинолите очакват големи приходи. От над петстотинте работници в халето около шейсет и пет процента са индианци Семиноли.“

Брайън отпусна вестника и се загледа замечтано в далечината. „Дали между тези шейсет и пет процента персонал няма да е и малката индианка, която срещнахме на магистралата?“

Една силна ръка легна на рамото му и той трепна.

— Потънали сме в мисли, а? — усмихна се Мери Лу, свежа и отпочинала.

— Добро утро, Мери Лу — поздрави я Брайън и се надигна от стола.

— Хайде, не бъди толкова официален. В какво се беше задълбочил?

— А, да, току-що прочетох тази статия в „Маями Хералд“, ето тук... — той й подаде вестника през масата. — Интересувам се от живота на индианците в Америка. Те са така... невидими, бих казал, че не се знае почти нищо за тях. Как успяват да преживеят? Как отглеждат и възпитават децата си? Придържат ли се все още към старите си нрави и обичай? Макар че живеем на една и съща земя, те са ни толкова чужди — като същества от друга планета.

Мери Лу се зачете, поклащайки замислено глава.

— Понякога наистина са ни чужди — върна му вестника и продължи: — В момента изглежда като че ли им се обръща по-голямо внимание... Трябва да са си намерили способен мениджър. Защо не спреш по обратния път и да видиш суетнята около играта? Нали така и така минавате през резервата?

— Ще помисля за това — обеща Брайън.

Тя смени темата.

— Къде е Присцила? Още ли не се е събудила поспаланката? Жалко, исках да изиграя партия тенис с нея. Тя играе отлично, знаеш ли?

— Да, разбира се. Откакто сме се запознали, ми разказва за това всеки ден.

— И откога се познавате?

Той се усмихна леко смутен.

— Не бих могъл да кажа съвсем точно.

Мери Лу се отпусна в бялото си плетено кресло и притвори очи.

— Присцила със сигурност ще си спомни — рече замислено. — Тя винаги помни такива неща. Още един въпрос, ако позволиш. Какво всъщност знаеш за Присцила? Доколко я познаваш?

Брайън я погледна подозрително.

— Как да разбирам въпроса ти?

— Не се ли изразих достатъчно ясно? — Мери Лу му хвърли остър поглед. — Със сигурност ще искаш да знаеш нещо за нея, щом ще се жениш, нали?

— Да, разбира се, аз... чакай, ти приятелка на Присцила ли си, или не? И какво искаш да изкопчиш от мен, нещо, с което да ѝ навредиш ли?

— В никакъв случай — отвърна Мери Лу и се изправи на стола си. — Разбира се, че съм нейна приятелка, Брайън. Познавам предимствата ѝ така, както познавам недостатъците ѝ. Но бракът не е ли значително по-сериозна стъпка, отколкото приятелството между две млади момичета? Когато аз реша да се омъжа, дано да не е толкова скоро, бъдещият ми съпруг ще бъде подложен на най-сериозния кръстосан разпит на този свят. Едва тогава бих могла да му се доверя. Обичам много Присцила, а и ти ми харесваш, но бих искала да те попитам още веднъж: какво знаеш за нея и доколко я познаваш?

Брайън изглеждаше нещастен и смутен.

Тя спонтанно посегна и положи длан на ръката му.

— Не бих искала да те нараня, повярвай ми. Наистина не знаех, че и ти самият не си сигурен — изправи се енергично. — Приключи ли със закуската? Какво предпочиташ — да изчакаш тук Присцила, или да изиграеш една игра тенис?

— Добре, щом искаш да опиташ с мен!

— Защо не? Играеш ли добре?

— Ами, гола вода съм. Просто ми липсва време да се упражнявам.

Брайън стана и погледна колебливо към вилата.

— Всъщност, май по-добре е да видя, какво става с Присцила.

— Ще те изчакам на корта. И ако тя все още спи, съветвам те да не я закачаш. От личен опит знам — много ѝ е неприятно да я будят.

Когато влезе в спалнята, бъдещата му годеница спеше дълбоко в разхвърляното легло. Пълните ѝ устни бяха разтворени, беше забравила да си свали грима и тъмните ѝ сенки се бяха размазали по страните ѝ, смесени с туш за мигли. Тясната ѝ рокля се бе запретила до талията, по чорапите ѝ се бяха пуснали бримки. „Очевидно е била толкова пияна, че не е била в състояние да се съблече и да вземе душ“ — помисли си.

Наблюдаваше с лека погнуса. Присцила простена и се опита да се обърне, оплитайки се в роклята си като в усмирителна риза. Брайън я съжали и се опита да ѝ смъкне роклята и чорапите, които очевидно ѝ причиняваха неприятни усещания. Внимателните му движения обаче нарушиха спокойния ѝ сън и тя се събуди.

— Какво ме правиш? — запита дрезгаво и се прозя. — Играеш ли си с мен? И къде съм изобщо? — огледа се наоколо и вдигна длан към челото си. — О, така ми тежи главата... много ли пих вчера? Брайън, скъпи, прегърни ме!

Полуразсъблечена, Присцила се надигна и преплете ръце зад гърба му. От нея се носеше толкова силен дъх на алкохол, че той отвратен се отдръпна, опитвайки се да се откопчи. Но тя нямаше намерение да го изпуска, напротив — хватката ѝ се стегна.

— Няма да ме оставиш сама, нали, скъпи? — запелтечи глезливо. Брайън се предаде и се отпусна до нея.

— Трябва да вземеш една вана, съкровище — посъветва я той и погали голото ѝ рамо. — След това ще се почувстваш значително по-добре. Днес имаме толкова много неща за уреждане, искам да си свежа и бодра. След като се изкъпеш, ще получиш една огромна закуска, може би дори с любимите ти тексаски специалитети с топено масло...

Присцила го прекъсна.

— Не говори за ядене, Брайън, само не ми говори за ядене! — изкриви лице в гримаса. — Виж, една студена бира ще ми свърши добра работа, ще се погрижиш ли за една бира?

Той понечи да стане, но Присцила все още не го пускаше.

— Не толкова бързо, малкият ми — прошепна. — Защо не ме доразсъблечеш? Имаш такива хубави и хладни ръце, погали ме с ръцете си, Брайън, погали ме навсякъде.

Притисна се плътно към него с цялото си тяло и от допира на малкия ѝ, твърд бюст Брайън усети, как го обхваща възбуда. Розовите зърна на гърдите ѝ бяха остри, набъбнали и той лакомо ги пое в устните си. Присцила започна да стене и заизвива ритмично ханша си.

— Не мога да чакам... — промълви тя трескаво. — Вземи ме, Брайън, вземи ме по-бързо!

Неспособен да устои на надигащото се желание, Брайън легна върху нея, провря ръце под гърба ѝ, притегляйки я към себе си. Присцила издаде тих, радостен вопъл и разтвори широко бедра, за да приеме мощния му, страстен тласък, с който той нахлу дълбоко в нея...

След като свършиха, тя се претърколи настрана като лениво коте и моментално заспа отново. Брайън издърпа копринения чаршаф върху голото ѝ тяло и се запъти унило към банята. „Сексуалният ѝ апетит не е изветрял дори след обилното напояване с алкохол. Може би това е единственото, което се върти в хубавата ѝ главица. Секс... жаждата ѝ за него и стремежът и да събуди ответна реакция у всяко мъжко същество. Всеки мъж е добър за нея, щом може да задоволи хищната ѝ утроба.“ Загледа отчаяно изражението си в огледалото. Не знаеше какво да предприеме оттук нататък.

В ранния следобед Мери Лу започна съвсем неприкрито да ги подканва да побързат.

— Все още не сте тръгнали? — установи тя повторно, поглеждайки към кованата желязна врата на градината.

Брайън и Присцила се бяха излегли на удобните, меки шезлонги и се печеха на слънце.

— Но защо си толкова нервна? — Присцила загледа неразбиращо приятелката си. — Хайде Лу, ела, седни за малко при нас.

— Нямам време — отвърна тя и отскубна червения цвят на един разкошно разцъфтял гераниум. — Моля да ме извините, че ви съветвам какво да правите, но ми се струва, че и вие двамата нямате много време. Нали Брайън вчера каза, че трябвало да си купите годешни пръстени? За това е необходимо време, в края на краищата не купувате

банани! А тази вечер... тази вечер сигурно ще излизаме, а доколкото те познавам, Присцила, и знам колко време отделяш да се облечеш...

Присцила прекара пилличка по нокътя на палеца си и се прозя широко.

— Престани, Лу! Отегчаваш ме! Напомняш ми за моя досаден баща, който винаги ме наставлява: „Присцила, направи това, Присцила, направи онова!“ — погледна въпросително Брайън. — Какво мислиш, съкровище, дали да не изоставим лошата Лу и да си направим разходката из града сами?

Зад гърба ѝ Мери Лу му направи предупредителен знак и му намигна съзаклятнически. Очевидно беше планирала нещо и искаше да ги отпрати от къщата колкото се може по-скоро.

След тенис мача с нея той се бе умълчал. Искаше му се да поговори с Присцила, но не знаеше откъде да започне. Тя не подозираше нищо. Не можеше така изведнъж да развали приятното ѝ настроение. Пък и какво щеше да ѝ каже? Че внезапно са го налегнали съмнения за съвместното им бъдеще? Можеше добре да си представи реакцията ѝ — истеричен смях или гневно избухване, а и двете му действаха съкрушаващо на нервите.

— Добре, Мери Лу, убеди ни, тръгваме! — рече най-сетне и се изправи.

Присцила му подаде ръката си с току-що лакираните нокти, за да ѝ помогне да стане.

— Вече е три часа, наистина трябва да направим покупките си.

Тя за момент се поколеба нерешително на терасата.

— А какво става с изненадата ни? — запита любопитно. — Беше ни обещала изненада за днес, Лу. Нали не си забравила?

Мери Лу се опита да се шмугне безмълвно в салона, но Присцила повтори високо и настойчиво.

— Чакам изненадата си, искам си изненадата!

— Вече е късно... изненадата се отлага — отвърна Мери и погледна над главата ѝ към отворената врата на градината.

В този миг през нея премина първият от колоната автомобили, поели нагоре към вилата. Тя натисна Присцила и Брайън отново в шезлонгите им и замаха с две ръце на пристигащите.

Очите на Присцила се разтвориха широко.

— Това е невероятно! Невъзможно е... Господи, ще се побъркам, ще умра!

Колите бяха спрели и цяла тълпа усмихващи се млади хора се изсипаха от тях и се заизкачваха по стъпалата към терасата. Присцила нададе радостен вик и се втурна да ги посрещне, а те я наобиколиха и за миг я вдигнаха във въздуха.

Брайън я виждаше как се смее, как маха, опирайки се върху главите на мъжете под нея, после тя изчезна от погледа му.

Няколко хубави момичета наобиколиха Мери Лу, която ги запрегръща една след друга. Тълпата се разпръсна и Присцила, раздърпана и сияеща от радост, се впусна с широко отворени обятия към нея.

— О, Лу, как успя... каква радост е да ги видя... и всички, всички ли са тук? — запита тя и се вгледа в младежите, които се бяха събрали в широк полукръг наоколо. — Филип, Агнеса, Марвин, Алфредо, Сибил, Марсел, Анита — ето, спомням си имената ви, чакай, чакай, сега ще изброя и останалите.

Притичваше от един към друг и се вглеждаше в красивите им, млади лица.

— Как е съумяла Мери Лу да ви събере всичките заедно? От Англия, Франция, Швейцария, теб Алфредо от Испания — нали не греша? Ох, чудесният ни, пълен съюз от интерната... училищният ни клуб от Швейцария! — обърна се тя сега към Брайън, който бе останал малко настрана от суетнята.

Хвана го за ръката.

— Това е годеникът ми Брайън Уйлямс. А това са приятелите ми от интерната. Цяла една година сме минавали през огън и вода заедно, забавлявали сме се като никога другаде! Нали така, деца?

Те кимнаха утвърдително.

— Добре, а сега се настанете удобно — Мери Лу подбра групата пред себе си и с усмивки и глъч те се пръснаха из обширния салон.

VI

Въпреки жизнерадостната компания наоколо, Брайън започна да се отегчава. Въпреки че не бе чак толкова възрастен, животът и интересите му бяха така различни, че трудно намираше общ език.

Новите му познати водеха лениво и безгрижно съществуване и праросваха парите на богатите си родители. Познаваха луксозните хотели по цял свят, бяха приятелски и извънредно любезно настроени, но нищо не ги впечатляваше. Присцила им бе лика-прилика.

Брайън не бе в никакъв случай беден, напротив, смяташе се за заможен. Но за него парите имаха стойност, тъй като сам си ги изкарваше. Работодателят му, Андрю Бърлингтън, също изкарваше с много труд своите, а и старият му, ексцентричен чичо също не бе изровил имане, за да направи състоянието си. От младини той го бе предупреждавал, колко лесно парите изтичат през пръстите, и колко бавно и трудно се събират отново.

Приятелите на Присцила водеха и празен живот. В известна степен безотечественици и самотници, те бяха деца на реактивния век — винаги малко отегчени, винаги на лов за нова сензация. Единствено Мери Лу като че ли правеше изключение — беше интелигентна, разсъдлива и със сигурност знаеше какво иска. Останалите момичета бяха копия на Присцила. Усмиваха се наивно, флиртуваха и не се вълнуваха от нищо друго, освен от гъвкавите си, елегантни фигури. Познаваха най-скъпите модни ателиета в света и от детска възраст ги обикаляха едно след друго.

Брайън се сепна внезапно от хода на мислите си. „А какво ли ще стане, ако някога аз и Присцила имаме дъщеря? Нима ще прилича на тях? Ще я мъкне ли Присцила по модните салони на Карл Лагерфелд или дявол знае още къде? Ще я гизди ли като кукла? Самата Присцила е все още дете — упорито, палаво, суетно, доверчиво. И за това дете аз трябва да се оженя?!“

— Брайън, Брайън — дочу гласа ѝ.

Не можеше да я види, заобиколена от обожателите си. После забеляза бялата ѝ, слаба ръка, над главите им.

— Тук съм, Брайън, ела тук! — махаше му весело.

— Запозна ли се вече с всички? — запита го Присцила, когато се приближи.

— Точно това правех — отвърна ѝ.

— Деца, хайде оставете ме за малко — помоли тя групата млади мъже, които я бяха окупирали.

Те се пръснаха и Присцила вдигна към него изпотеното си лице.

— Това са най-близките ми приятели... от интерната... нали знаеш, вече ти разказвах.

Изкиска се възбудено и двама от тях се обърнаха смутени настрана.

„С тези «деца» значи е натрупала любовния си опит.“ Брайън не бе ревнив, но нещо го жегна. Момчетата бяха все хубави, добре облечени и си приличаха като братя.

— Ще изляза за малко в парка — каза ѝ тихо. — Имам нужда от свеж въздух. Ще дойдеш ли с мен?

— О, не, съжалявам, Брайън. Имам да говоря с толкова хора. Извини ме, наистина нямам време! — тя се обърна и се запъти към друга група.

Докато Брайън слизаше по широките стъпала, към него се присъедини приятно, русокосо момиче.

— Харесваш ми — започна направо тя. — Присцила винаги е имала добър нюх към мъжете. Още в интерната ни измъкваше всичко по-интересно изпод носа. А и този селски син, негодникът, изглеждаше като съчетание от Робърт Редфорд и Кларк Гейбъл... но и ти не си зле, Брайън, мога да я разбера Присцила...

Той я слушаше леко смутен. „Какво всъщност иска от мен?“

— Между другото, се казвам Агнеса — представи се блондинката. — Родителите ми са шведи, но рядко пребивават в шведския си замък. В Америка им харесва повече. А аз се чувствам по-добре в Стокхолм. Ако се завъртиш към Европа, обади ми се. Имам къща в Ридархолмен с десет стаи за гости.

Приглади дългите си, руси къдрици с две ръце, отметна глава назад и добави закачливо:

— Нали обещавах, че ще ми дойдеш на гости?

— Хм, съмнявам се, че ще ме познаеш, когато един ден позвъня на вратата ти — Брайън се засмя. Развеселяваше го начинът, по който му бе отпредила поканата, макар че добре ѝ бе известно за годеща му с Присцила. — При това... едно хубаво и богато момиче като теб сигурно постоянно е обкръжено от обожатели?

Агнеса разкри ослепително белите си зъби в усмивка. Наистина беше много привлекателна.

— И това ме отегчава до смърт, понеже са все едни и същи. Направо да се побъркаш. Където и да отида, попадам все на познати лица. Ти си нов за нас, при това си различен и затова ми харесваш. Къде сте се запознали с Присцила? Изглеждаш толкова мрачен, да не би да ти досаждам?

Малките бели камъчета от чакълестата настилка скърцаха под краката им, докато бавно се разхождаха по алеята. Навлязоха дълбоко в обраслия с гъста тропическа растителност парк. На около двеста метра пред тях просветна в следобедното слънце езерото Уорф. Повърхността му искреше като разтопено злато.

— Тук наистина е разкошно — установи очарована Агнеса.

Спряха се на един тесен, пясъчен нос. Високите палми се оглеждаха във водите, които постоянно променяха цвета си.

— Нека те разгледам сега, Брайън — гласът на Агнеса внезапно стана сериозен. — Рядко се вглеждам в някой мъж, особено в тези от постоянната ни компания, защото всички си приличат.

Застана пред него и го загледа изпитателно.

— Знаеш ли, имаш чудесни, сиви очи, но косата ти е малко дълга. Лицето ти е делово и мъжествено, а фигурата ти е... много секси. Искаш ли да ме целунеш? Нямам нищо против.

Брайън я отблъсна от себе си.

— Остави. Искаш само да си докажеш, че си неотразима. За едно толкова хубаво момиче като теб това не е необходимо.

— Не — отвърна тя просто. — Не е така. Струва ми се, че започвам да се влюбвам в теб, и затова искам да ме целунеш.

— Агнеса, говориш глупости!

Той се обърна и понечи да си тръгне.

— Почакай! Добре, обещавам да се държа прилично, ако... ако и ти ми обещаеш да ме посетиш в Ридархолмен.

— Не бих могъл да ти го обеща — отвърна ѝ искрено. — Освен това, ти си близка приятелка на Присцила. Смяташ ли, че тя ще одобри поведението ти?

— А, това ли било! — Агнеса се засмя почти презрително. — Наистина си твърде... благопристоен. Всички момичета, които познавам, се опитват да прельстят гаджетата на приятелките си. Това е голямо удоволствие за нас.

— Така ли?

— Да. Е, щом смяташ, че днес няма да се получи, може би някой друг път. Истината е, че много ми харесваш, Брайън. Не се шегувам.

Агнеса го хвана отново под ръка и двамата се запътиха обратно към вилата. Атлантическият океан блестеше като сребро под лъчите на залязващото слънце.

„Да, природата е чудесна. Но хората?“ — помисли си Брайън.

Присцила, Агнеса и всички останали принадлежаха към друг свят, коренно различен от неговия. Присцила бе повърхностна, несериозна и щеше да си остане такава през целия си живот. Отначало я бе намерил изключително привлекателна, но с времето навярно щеше да му стане досадна и щеше да се чуди, с какво го е привличала.

„Трябва да поговоря с нея!“ — реши твърдо.

Когато на другата сутрин в девет се появи на терасата, на която бе разположена перфектно и богато подредената маса за закуска, той бе единственият, за когото камериерът трябваше да се погрижи. Даже Мери Лу отсъстваше. Макар че къщата бе препълнена с гости, в този час изглеждаше тиха като гробище.

Брайън закуси, прегледа вестника, хвърли един поглед на спящата Присцила и се отправи на дълга разходка по океанския бряг.

Завърна се около дванайсет, но в къщата все още нищо не помръдваше. Реши да събуди Присцила.

Тази нощ ѝ се бе удало да се съблече и сега бельото и чорапите ѝ, преплетени с копринената ѝ блуза, се търкаляха около леглото.

Седна на ръба на леглото, докосна леко полуотворените ѝ устни и изрече тихо:

— Присцила?

Не се помръдна.

— Присцила? — повтори малко по-високо. — Присцила? Няма ли да се събудиш най-после?

Тя притвори устни и ги облиза с влажния си език.

— Присцила, вече е обяд, събуди се, искам да поговорим.

— Да поговорим? — повтори Присцила, без да отваря очи и се прозя.

— Да, правилно ме разбра, бих искал да поговорим за бъдещето ни.

— Бъдеще? — запита отново и се преобърна настрана.

Брайън гледаше тесния ѝ, гол гръб, по които нежно се очертаваха гръбначните прешлени през розовата кожа. Чаршафът покриваше само отчасти закръгленото ѝ, съблазнително задниче. Повдигна копринената завивка и провря ръце под хълбоците ѝ.

— Хмм... — изтръгна се от нея и тя се завъртя насреща му. Лежеше гола, грациозна, изпъната и с леко разтворени бедра под погледа му.

Брайън понечи да се изправи. Не биваше да се оставя да бъде завладян от сексапилното ѝ тяло. Беше съвсем естествено да се възбужда. Беше млад, здрав мъж, а Присцила бе красива и привлекателна жена. Да, изключително привлекателна, но не трябваше да се поддава на чара ѝ, който нямаше нищо общо с разговора за бъдещето им.

— Присцила, моля те, отвори очи! — почти извика и стана, но тя се вкопчи в крачола на панталона му, преди да бе успял да се отдалечи от леглото.

Не бе предвидил реакцията ѝ и спря на място. Присцила протегна ръка, сграбчи неговата и светкавично го притегли към себе си. Прелъстяваше го по същия начин, както и предишния ден. Вдъхвайки аромата на голата ѝ кожа, Брайън вече не можеше да се освободи от нея и тялото му започна да тръпне от възбуда. Но този път тя си играеше с него. Отначало се сгуши плътно в прегръдката му, но после се извъртя и се прозя с думите:

— Ах, малката Присцила е твърде уморена за големия Брайън. По-добре ме завий, скъпи.

Но вместо да я завие, той започна да покрива гъвкавата ѝ снага с безброй целувки, при което Присцила едва сподави доволната си

усмивка. Да, точно така ѝ харесваше. Брайън трябваше съвсем да се побърка по нея.

— Но какво правиш пък сега — обади се тя плачливо. — Не ме оставяш да се наспя, лош Брайън такъв!

Брайън се мушна в леглото и я повдигна без усилие като кукла.

— Отвори ми ципа — нареди ѝ с хриплив глас.

Присцила дръпна бавно ципа на панталоните му, обхвана пениса му и започна да го гали. С дълбок стон той я сложи в скута си и я прониза. На лицето ѝ се изписа доволна, триумфираща усмивка...

Няколко минути по-късно тя отново бе потънала в сън под копринената си завивка. Брайън тъкмо се беше облякъл, когато на вратата леко се почука.

— Да? — извика той. — Влез?

Бавно, съвсем бавно вратата се разтвори — за момент напълно безшумно — и в следващия миг цялата вчерашна банда връхлетя в стаята с грѣмки викове. Не му остана нищо друго, освен да се спаси с паническа бързина в банята.

Отпусна се в шезлонга на терасата и притвори клепачи.

Беше изтървал последния си шанс да поговори с Присцила, защото не можа да устои на голото ѝ тяло и се остави да го прелѣсти. Сега всичко бе загубено. Годежът трябваше да се състои.

„Но все пак, не ми ли остава и вечерта?“ Брайън въздѣхна тежко. Не, едва ли щеше да му се предостави възможността да размени няколко смислени думи с нея. Доколкото я познаваше, веднага след закуска Присцила щеше да грабне леденостуденото шампанско и да се налива с приятелите си до изгрева. За другия ден бе планирано годежното тържество в клуба и Мери Лу едва ли щеше да удовлетвори неочакваната му молба да се отложи празненството. Да, всичко щеше да протече, както бе замислено, и в събота двамата с Присцила щяха да напуснат гостоприемния ѝ дом като годеници.

Силното обедно слѣнце галеше приятно кожата му. Известно време Брайън поседя в апатия, вперил безсмислен поглед в океанските вълни. После очите му сами се затвориха и заспа.

Сънуваше диви, обкичени с пера индианци, които го преследваха на тѣлпи, крещейки високо. Успя да избяга от тях в малка горичка и се

притаи в обляно от слънце местенце. Но от жегата устните му се напукаха, езикът му се поду и... се събуди.

Езикът му наистина лепнеше надобелял в устата, а лицето му направо гореше.

Пред него бе застанала Мери Лу и му подаде пълна чаша изстуден портокалов сок. Брайън я пие и я изпразни на един дъх.

Мери Лу клекна до шезлонга му.

— Какво става с пръстените? Искан да те попитам вчера, но забравих. Вие и така не успяхте да стигнете до града, ако изобщо ви е дошло на ум.

Той поклати глава.

— Тъй си и мислех. Добре, какво ще кажеш да изтичаме до „Уорф авеню“ — съвсем близо е. Аз обичам да бягам, но рядко си намирам компания.

Брайън скочи на крака.

— Добра идея. Но няма ли да липсваш на някого?

— А, едва ли някой ще се завайка за мен — засмя се тя. — Предоставила съм им моята къща, моите тенис кортове, моя плувен басейн, прекрасните изгледи към океана и към езерото — повече не бих могла, а и те не очакват повече от мен. Миналата есен бях поканила дузина приятели, които така и не забелязаха, че прекарах два дни на яхтата на родителите си.

— Добре, да тръгваме тогава.

— В теб ли е кредитната ти карта?

— Разбира се, нося я със себе си като всеки добър американец.

Брайън бе доволен, че Мери Лу му предложи да му помогне при избора на пръстените. За Присцила беше сигурен, че ще прецени един диамант единствено по големината, но не и по изяществото.

Докато се шляеха бавно по елегантните, спокойни улици на Палм Бийч, Мери Лу го запита:

— Нали няма да се дръпнеш от примката в последния момент, Брайън? Имам чувството, че нещо такова ти се върти из главата.

— Да, мислих за това.

— И каква е причината?

— Проблеми на общуването.

— О, и то в началото на съвместния ви живот?

Брайън я погледна тъжно.

— Вече не знам как да постъпя — каза тихо.

— Но защо влизаш с отворени очи и ясно съзнание в един съюз, за който предварително знаеш, че ще завърши катастрофално?

— Защото съзнанието ми не е достатъчно ясно, очите ми не са отворени и защото... защото съм малодушен, Мери Лу! Не знам дали ме разбираш, но ми е изключително трудно да се измъкна от цялата каша. Годежът бе планиран в Ню Орлианс и тогава аз и Присцила не можехме един без друг, бяхме влюбени. Бях очарован от любвеобилността ѝ, от пламтящия ѝ темперамент от спонтанната и смяна на настроения. Тя беше като същество от приказките, такава лудетина, толкова жизнерадостна... различна от момичетата, които познавам — макар че, да си призная, не познавам твърде много момичета. И то просто поради липса на време. Доста съм зает.

— Но какво се случи между вас? Присцила ли се промени?

— Не, в никакъв случай! Присцила си е абсолютно същата — едно голямо, разглежено дете. Тя няма нищо общо със съмненията ми. Аз, аз трябваше да съобразя от самото начало, че двама толкова различни души, като мен и нея, не биха могли да водят приличен съвместен живот. Всичко, което очарова Присцила, на мен ми дотяга от пръв поглед, а това, на което аз се възхищавам, нея я отегчава до смърт.

— Поне харесва ли ви да сте заедно в леглото. Останах с такова впечатление.

— Да, това е единственото нещо, което върви без проблеми — отвърна отчаяно Брайън. — Сексът е мрежата, с която тя ме оплита винаги. Направо загубвам разсъдъка си, когато почувствам нежното ѝ, гъвкаво тяло. Но от брака аз очаквам нещо повече от едно просто сексуално наслаждение.

— Напълно те разбирам, защото мисля точно като теб, Брайън. Абсолютно си прав. Искаш ли да чуеш накрая съвсем откровеното ми мнение за вас двамата?

Той кимна.

— Добре, Присцила те води за носа и те разиграва така, както си иска. В бъдеще едва ли ще се промени. Напротив...

VII

Никой не им обърна внимание, докато се приближаваха по чакълестата алея към къщата. Мери Лу беше права — едва ли бяха забелязали отсъствието им.

Брайън срещна Агнеса и я задържа за ръката.

— Виждала ли си Присцила?

— Ако не се лъжа, играят тенис с Марвин.

— Дали... си е пийнала?

— Доколкото знам, да, Брайън. Но няма страшно. Дори и така да е, тя знае как да се справя — Агнеса се усмихна. — Прочута е с това си качество.

Той се поколеба за секунда, дали да намери Присцила, или да се смеси с гостите. И двете перспективи му се сториха недостатъчно привлекателни. Накрая помоли Мери Лу да му обясни къде е библиотеката.

— Библиотеката ли? На първия етаж, вляво, след края на галерията. Между другото, това е любимото ми място в цялата къща.

Брайън бе любопитен да разбере, защо Мери предпочита точно библиотеката и, щом пристъпи прага ѝ му стана ясно. Високите до тавана рафтове от кипарисово дърво изпълваха помещението със специфичен, остър аромат. Широк сводест прозорец откриваше прекрасна гледка към вечното движение на океана.

Брайън премина покрай стелажите, избра си един криминален роман и се настани удобно в тапицирано с тъмна кожа кресло. Внезапно вратата на библиотеката се отвори със замах. При звука той се надигна, защото заедно с него се чу и гласът на Присцила, но после, кой знае защо, реши да изчака и се отпусна отново зад високата облегалка.

— Е, хайде, не прави така, Присцила — поде умилкващ се мъжки баритон. — Преди беше толкова достъпна не си ми отказвала, а сега... Един път повече, какво значение има!

Беше Марвин — хубавичък, добре поддържан и с нищо неразличаващ се от другите млади мъже от компанията.

Присцила отвърна, кискайки се.

— Но, аз почти съм сгодена. Поне за мъничко да остана вярна на Брайън... е добре, можеш да целунеш гърдите ми, но нищо повече.

За няколко секунди двамата се смълчаха, след това се чу страстният стон на Присцила.

— Ела, ела — изхриптя Марвин. — Отпусни се, както в старите времена... не си забравила, колко много обичаш да чувстваш студения под с горещата си кожа?

— Не... — шепнеше тя, — не съм забравила, нищо не съм забравила... дай ми ръката си... така, така, спомням си колко удоволствие сме си доставяли и колко секси беше ти... и виждам, че още си...

— Спомняш ли си за малката стая в интерната. Беше толкова тясна, че не можехме да седнем.

Присцила се изсмя гърлено.

— Ти не можеше да седнеш! Но за мен успяхме да намерим място... още ли си така...

В този миг Брайън скочи от креслото си. Полуголата Присцила, легнала в скута на Марвин, изпищя високо. Марвин отвори уста от изумление и се изправи така рязко, че главата ѝ подскочи и тупна на пода с тъп звук. Той заднишком запристъпва към вратата и светкавично изчезна.

Присцила се надигна със зачервено, слисано лице с разтворени от страх очи и се хвана за тила. Трескаво обмисляше, какво да предприеме. Трябваше да се помири с Брайън веднага, на място. Не можеше да си позволи да развали годежа. Щеше да е много неприятно пред всичките тези гости, които Мери Лу бе поканила заради нея.

— Любими... — започна плачливо. — Ти си останал със съвсем погрешно впечатление.

— А така ли? — изръмжа той.

— Да, нека само ти обясня. Всичко е напълно безобидно. Ние само си играехме с Марвин, всички мои приятелки го правят и аз...

— Играете си? — прекъсна я Брайън. — На идиот ли ме правиш, Присцила?

— Не наистина не! Скъпи, повярвай ми, чуй ме само Марвин има навика да тича след всяко хубаво момиче и някога това доста ни ядосваше. Затова веднъж се събрахме в интерната и се уговорихме да го поохладим. Номерът беше да се поддаваме на ухажването му, докато той съвсем се развилнее — после да го отрежем отведнъж. В последния, ама наистина в последния момент да го отблъснем, и да остане на сухо, да се взриви от напрежение.

Замълча и си пое дълбоко дъх. Добре го беше измислила оставаше само Брайън да ѝ повярва. За да засили ефекта, бавно се примъкна на колене до него и обхвана краката му.

— Скъпи — запелтечи, нали не мислиш, че те лъжа — хубавичкото ѝ лице се изкриви трагично, докато очакваше отговора му. — Не може да се сърдиш за това на твоята малка Присцила, нали. Наистина не можеш — опита се да имитира виновност. — Може би трябваше да те предупредя вчера, когато Марвин се появи заедно с останалите. Да, щеше да е по-добре. Но и сега знаеш, че съм невинна.

Брайън намери историята ѝ напълно абсурдна. Но от друга страна пък, може ли да докаже, че тя лъже? Погледна я замислено.

— Стани — произнесе след кратко колебание — Ще попитаме Мери Лу. Тя би трябвало да си спомня за вашата уговорка, нали?

— Мери Лу вече бе напуснала интерната, когато ние, когато измислихме това наказание за Марвин — бързо отвърна Присцила. — Тя не знае нищо за това, така че няма защо да я питаш.

— Ами Агнеса?

— Агнеса... Агнеса не ме обича. Тя би направила всичко, за да ми навреди, способна е дори да ме наклевети да. Не, остави Агнеса.

„Тя лъже.“ Сега Брайън вече знаеше, че тя лъже. „Трябва ли да я разоблича, като попитам някое от другите момичета?!“

Присцила продължаваше да стои на колене пред него.

— Стани най-после — каза рязко той. — Колко глупаво се получи всичко. Защо не забравим за този годеж Присцила? Ние не си подходдаме... съвместният ни живот би бил пълно фиаско.

Тя скочи като пружина и се опита да обгърне врата му, но Брайън отклони прегръдката ѝ. Присцила не се предаде, грабна ръката му и я покри с малки целувки преди той да успее да я отдръпне.

— Противна си ми — каза ѝ тихо. После добави — Отивам в стаята си. Не идвай след мен. Имам нужда да премисля.

Присцила обаче го последва.

— Моля те, Брайън, моля те, моля те — повтаряше хленчейки. — Не разваляй годежа, моля те!

Брайън ускори крачка и тя започна да се препъва и куца след него.

— Аз... аз вече ще съм много мила с теб, скъпи, аз... аз... аз ще те целувам и ще правя всичко, каквото поискаш, когато поискаш... винаги, Брайън... винаги, обещавам... аз... на теб...

Той се обърна отвратен и процеди:

— Не ми досаждай повече! Не мога да те понасям!

Присцила остана на място като наказано дете и очите ѝ се изпълниха с едри сълзи.

„Е, свърши се. Стига толкова!“ Брайън въздъхна дълбоко, събра нещата си, натика ги в пътническата си чанта и напусна стаята. Реши да се сбогува с Мери Лу, преди да отпътува. Откри я в трапезарията, където бе подготвила студен бюфет. Гостите ѝ стояха на групички с чинии в ръце и разговаряха.

Забелязвайки го, тя веднага го придърпа до себе си.

— Брайън? Липсваше ни. Какво става с теб? Намери ли библиотеката? Предполагам, че ти е харесала?

— Да — отвърна късо той. — Да, наистина. Мери Лу, бих искал да поговоря с теб... насаме, ако може...

Отведе я в една малка ниша и ѝ обясни, какво се бе случило между Присцила и него.

— Така че годежът се разваля — завърши мрачно. — Знаеш, че известно време се колебах... Е, сега вече реших със сигурност. Не мога да се примиря с начина на живот и морала на Присцила. Тя е като дете, Мери Лу. Мисли си, че като излъже и никой не разбере, значи всичко е наред. Но нищо не е наред за мен и аз не бих могъл да живея с жена, която разсъждава така.

Мери Лу посегна импулсивно към ръката му и я стисна силно.

— Много съжалявам, Брайън! Напълно те разбирам.

— Благодаря ти Мери Лу. Сигурен бях, че ще ме подкрепиш.

— Знаеш, че аз исках да сте щастливи заедно.

— Да, знам, но се оказа невъзможно.

— Кога ще ни напуснеш, Брайън?

— Веднага... нещата ми са вече готови. Чантата ми е във
фоайето.

— А Присцила? Как го прие тя?

Той нервно приглади тъмната си коса.

— Тя все още не знае. Онова между нея и Марвин се случи едва
преди час. Тя сигурно си мисли, че все още би могла да ме уговори.
Сигурно си мисли така... убеден съм в това.

— Кога смяташ да ѝ кажеш? И къде е тя всъщност?

— Не знам, Мери Лу. Предполагам, че лежи на леглото в стаята
си и ме чака. Но аз не бих искал да я виждам вече. Сцената между нея
и Марвин така ме отврати това бе... това е... — не довърши фразата си
и се вгледа безмълвно във веселите лица на гостите.

— Мислиш ли, че аз мога да ѝ кажа — запита Мери Лу и го
погледна изпитателно.

Сивите му очи светнаха.

— Наистина ли ще направиш това за мен? И без да ме обявиш за
страхливец?

Тя му се усмихна.

— Хайде, стига и ти! Първо, Присцила вече би трябвало да е
наясно, че искаш да развалиш годежа; второ, вече си и дал да разбере,
че повече не я обичаш; и трето все ще се намери някой, който не
изоставя приятеля си в беда. За щастие, ти ми харесваш, така че ще ти
помогна — Мери Лу обхвана лицето му с ръце, целуна го по двете бузи
и му прошепна: — Вземай си чантата и изчезвай. Можеш да разчиташ
напълно на мен. Аз ще обясня всичко на Присцила и доколкото мога,
ще улесня заминаването ти.

— Благодаря, Мери Лу. Ти си същинско съкровище.

— Не ми благодари, по-добре ми обещавай нещо...

— Всичко, каквото пожелаеш...

— Обещавай ми, че ще се обаждаш... Обади се по телефона или
ми пиши, както ти е удобно, но нека не губим връзка.

— Обещавам, имаш честната ми дума!

— Добре, тогава тръгвай вече. Всъщност, чакай... годежните ви
пръстени са все още в чантичката ми. Какво да правя с тях?

— Каквото искаш... Може би ще се съгласят да си ги вземат
обратно? Ако ли не... е, ще ми остане като обеща на ухото. Следващия

път, когато се сгодявам, аз сам да си планирам нещата... и то с подходящо момиче.

Брайън се измъкна незабелязан от трапезарията, почти на бегом премина през фойето, грабна сака си и, без да се оглежда, затвори тежката входна врата след себе си.

Малко по-късно Мери Лу почука на вратата на спалнята на Присцила. Тя лежеше покрита съвсем оскъдно с полупрозрачен копринен чаршаф на леглото, и очакваше годеника си.

— Ти ли си, Лу? — попита учудено.

— Да, аз съм. Можеш да покриеш прелестите си. Жертвата ти току-що напусна този дом.

— Какво каза? — Присцила бе шокирана.

— Казах, че на Брайън вече му писна от теб и си замина.

— И вероятно ти е разказал всичко?

— Да, разказа ми всичко.

— И ти си на негова страна?

— Да, точно на негова страна съм, защото смятам, че си отишла твърде далеч, Присцила.

— Но трябва да признаеш, че измислих добра история, за да се оправдая, нали?

— Явно не е била достатъчно добра, щом Брайън си замина и годежът ти пропадна. Какво мислиш да правиш сега?

Присцила се отпусна върху възглавниците нацупено.

— Винаги съм си знаела, че това момче няма чувство за хумор — процеди презрително.

— Чувство за хумор? Не виждам, какво смешно има за него в цялата история?

— Хумор... начин на живот... щедрост, както искаш, така го наречи. Брайън не притежава нищо от тях! — и продължи самонадеяно. — Той ще съжалява... аз съм добра партия. Боже какво толкова съм се разтревожила — от това само ще погрознея! Мислиш ли, че мога да се сгодя за Марвин? Той е луд по мен! Подхожда ми по-добре от Брайън и няма тая фиксидея, че мъжете трябва да работят. Наистина, чудесно стана, че се отървах от Брайън!

Мери Лу бе смаяна от хладната ѝ, почти цинична реакция, но реши да запази мислите за себе си.

— Имаш ли нещо против да те оставя сега? — запита тя. — Или все още има опасност да бъдеш налегната от отчаяние и да се нуждаеш от съчувствена душа или силно рамо, на което да се наплачеш?

— Не ставай смешна, Мери Лу, разбира се, че мога да се справя и сама, щом обстоятелствата го налагат!

— Е, това поне е добре, малката. Сега захвърли тези глупави одежди и ела при нас в трапезарията. И не забравяй, че разполагаш само с една вечер, за да спечелиш Марвин като следващ кандидат годеник.

Присцила се изкиска.

— Глупавите одежди, както ти ги наричаш, Лу, ми свършиха доста добра работа. Брайън, например, не можеше да им устои — и Марвин няма да успее! При това ми идва на ум страхотна идея... Имам нужда от чаша студено шампанско. Не би ли могла да ми изпратиш Марвин с някоя бутилка?

Мери Лу напусна стаята с доста объркани мисли. „Тази малка мръсница! Брайън я е преценил правилно: освен секс в хубавата ѝ главица няма нищо друго! Добре стана, че той развали годежа. Със сигурност животът му с нея щеше да е ад. Виж, Марвин... Присцила ще го върти на малкото си пръстче!“

Брайън напусна Палм Бийч, отправи се на запад и скоро достигна „Алигатор Али“. Забеляза път, завиващ към резервата на индианците семиноли. Ако се отклонеше от него, на седемнайсет мили се намираше огромното хале, в което щеше да се състои играта на бинго. На другия ден би могъл да вземе участие в нея. Надяваше се да срещне прелестното индианско момиче от магистралата.

Ако продължеше направо, утре по някое време щеше да е в Ню Орлианс. Задържа за секунда крака си върху съединителя и после го отпусна рязко. Колата пое с рев към индианския резерват.

VIII

Баба Суклатики гледаше укорително внучката си Уитни Сайпръс. Многобройните бръчки по кафявото и лице станаха още по-дълбоки.

— Както изглежда, чичо ти Били някой ден съвсем ще ни забрави — рече тихо. — Нима вече не помни родното си място? Той отрасна във вигвам като свободен човек като много от връстниците си се научи да лови диви алигатори, за да се бори с тях пред туристите. Парите, които изкарваше, стигаха за всички ни. И защо сега ще работи като разпоредител за белите хора в халето за бинго!

— Но, бабо — отвърна Уитни нежно с мекия си глас, — работата в халето е временна — само два-три дни. За нея той ще получава по шест долара на час. Това е значително повече, отколкото може да изкара с алигаторите, и е по-безопасно.

Старата баба наблюдаваше обагреното в пурпур вечерно небе.

— Чуваш ли ме, бабо? — запита я търпеливо Уитни.

— Да — промърмори тя.

Уитни продължи.

— Нима не помниш? Вчера чичо Касими ти обеща, че никога няма да забрави обичаите и езика на индианците семиноли, независимо, че работи за белите хора и изкарва парите си от тях.

— Така ли?

— Но, бабо, не може вече да си забравила. Чичо Били Касими ти се закле тържествено и сериозно.

— Да, да — баба Суклатики отново се обърна към внучката си. — Днес младите хора не знаят, в какво се състои нашата култура, Уитни. Бих могла да обвиня мнозина за това и, преди всичко, правителството, но отговорността си е най-вече наша. Обичаите ни са добри, но трябва да се спазват. Ние, старите, бихме могли да научим младежта на толкова много, само да поискат. Но трябва да ни питат, ние не можем да тичаме след всеки. Спомняш ли си за времето, когато стари и млади се събираха всяка седмица в една от хижите, за да слушат разказвача на истории?

— Да, бабо, спомням си.

— Тъжно е, че младите хора вече не се интересуват от тези срещи и не идват на тях. Чуй ме, Уитни, и запомни добре, какво ти казвам: алкохолът, наркотиците и мъжете няма да те направят пощастлива в живота. Много съм обезпокоена за бъдещето на внуците си — за твоето и за бъдещето на децата на чичо ти Касими. Какво ли ще стане с вас, когато вече няма да съм жива, за да ви наглеждам?

— Ах, бабо — опита се да я утеши Уитни, — някой ден всички ще поемем по пътя, предопределен за нас.

— Сигурно ще е така, скъпо дете. Но въпреки това се тревожа. Белите са така самоуверени, така примамливи със скъпите си коли и портфейлите, пълни с пари, че такива като чичо ти Касими само зяпат по тях. Ще ми се никога да не бяха строили това бинго хале. Жаждата за пари само ще разбуди духовете. Пази се, детето ми.

— Добре, бабо — отвърна търпеливо Уитни, и я погледна обичливо със сапфиреносините си очи. — Не може да се живее само с миналото, бабо. Нали не ми навреди, че посещавах училище заедно с децата на белите? Трябва да се опитаме да извлечем най-доброто от нашата и тяхната култура. Чичо Касими също мисли така — усмихна се и положи ласкаво ръка върху рамото на старата Суклатики. — Аз се чувствам еднакво добре и тук, и при тях. Не трябва да се тревожиш за мен. Вярвай ми.

Баба Суклатики също погледна внучката си с косите си, черни очи.

— Не се съмнявам в теб — увери я тя.

Уитни не бе чувала никога лоша дума от баба си. Тя винаги бе много внимателна с хората. Беше я научила да готви, да шие, да бродира с малки перли, да изработва предмети с дърворезба — както и на хиляди други неща.

— Бабо, реши ли най-после да напуснеш хижата и да дойдеш да живееш при мен вкъщи? Ще е много по-добре за теб. Все пак сме в двайсети век и не виждам какво лошо има в това да се използва електрическа шевна машина и хладилник.

Старицата поклати глава.

— Не, детето ми. В твоя затворен дом ще се чувствам неудобно. Вече съм на осемдесет години и съм прекарала целия си живот на открито. Научих се да готвя храната си на огнище и да черпя водата си

от извор. Не мога да се откажа от навиците си. И когато пея старите песни в хижата си, вятърът ги отвява при предците ни. В твоята затворена къща песните ми ще останат скрити, също като мен, и предците ни няма да могат да им се радват.

— Добре, бабо, няма да настоявам повече. Просто чичо Касими и аз си мислехме, че на твоята възраст няма да е зле да поживееш с повече удобства.

— На моята възраст човек трудно привиква с новите неща.

— Разбирам, бабо, разбирам. В края на краищата, живея само на десетина минути отгук и, ако имаш нужда от нещо, знаеш, че винаги ще ти помогна. Сега искам да те попитам нещо. След месец имам рожден ден и ще стана на осемнайсет. Преди много, много години, ако не се лъжа, бях на десет. Тогава ти ми обеща, че когато стана на осемнайсет, ще ми разкажеш всичко, което знаеш за родителите ми. Спомена ми за някакъв дневник и за кръщелно свидетелство — за моето кръщелно свидетелство. Ще удържиш ли на обещанието си? Или вече си го забравила?

— Разбира се, че не съм го забравила — отвърна старата жена засегната. — Разсъдъкът ми все още е добре, детето ми. Твоят рожден ден тази година съвпада с Големия Празник и Лечителят вече е определил деня. Вечерта на Празника, но не и преди да започнат танците, ще ти предам дневника на Отцани и свидетелството ти. Имах причини да чакам толкова дълго. Трябва да се довериш на баба си.

Погледна лицето на Уитни, на което се бе изписало нетърпение и любопитство, и добави:

— Когато родителите ти загинаха малко след раждането ти в тази ужасна катастрофа, аз се зарекох, че ще те отгледам, както те биха искали. Не ми беше лесно, но чичо ти Били Касими винаги ми помагаше. Опитах се да ти дам любовта, която майка ти и баща ти...

— О, бабо — прекъсна я Уитни, — майка ми и баща ми не биха могли да ме обичат повече от теб.

— Ти си добро дете — продължи тя. — Едно добро и признателно дете. Отцани щеше да е много горда с теб.

Отцани беше името на загинала ѝ дъщеря, майката на Уитни. На двайсет години тя се бе омъжила за един човек, когото Суклатики наричаше „Седящият-с-изпъчени-гърди“ Уитни не знаеше нищо за него. Старицата никога не го споменаваше.

— Кога ще е Големият Празник, бабо?

— Точно след един месец. На седемнайсети април рожденият ти ден.

— И тогава ще ми дадеш дневника на Отцани и кръщелното ми свидетелство?

— Да, детето ми.

Уитни я прегърна с любов и погали нежно сивата ѝ коса.

— А сега лягай в хамака си — помоли я тя. — Време е да си починеш. Утре ще дойда пак. Наистина е добре че живеем толкова близо.

Вдъхна дълбоко от ухания нощен въздух и реши да се поразходи до халето за бинго, отдалечено на десетина минути път от хижата на баба ѝ. На другия ден от ранна утрин индианските жени и момичета щяха да разположат плътно една до друга масите си, за да предлагат ръчно изработени сувенири на туристите и играчите. За Уитни беше по-лесно — тя просто щеше да изложи собствените си стоки на обширната си дървена веранда.

Брайън паркира червеното си БМВ в края на големия паркинг пред халето за бинго, пред което вече бяха наредени хиляди автомобили. Няколко големи прожектора ги осветяваха. Забеляза, че вратите на повечето от тях бяха отворени и собствениците им с кутия бира в ръка разговаряха със съседите си.

От двете страни на игралната зала бяха опънати огромни палатки, от които долиташе тракане на съдове и прибори. Брайн се опита да надникне в една от тях, но група спорещи мъже на входа му препречи пътя.

— Няколко души се оплакваха, че индианците не им давали бира — поясни му доверително възрастна дама.

— Но ние си имахме цяла каса в колата.

— Така ли? — промърмори той. — Интересно...

— Продават царевични сладкиши в другата палатка, много хубави сладкиши. Индианките ги пекаат сами, разкошни са!

— Благодаря за информацията — отвърна добродушно Брайн. — Но предпочитам първо да се поогледам сам.

— Не се отдалечавайте много, мистър! — предупреди го дамата.
— Можете да ходите само по осветените места. Зад палатките и халето достъпът е забранен. Някъде там — тя протегна ръка към тъмнината и понижи глас, — започва индианският резерват.

Брайън се засмя.

— Не вярвам да ни изядат — рече, развеселен от уплашеното ѝ изражение.

— И аз не вярвам. Но нататък изглежда някак особено. Забелязвате ли колко е тъмно? И освен това, по средата на пътя стоят някакви момчета и не пускат никого да мине, виждате ли?

В края на паркинга се забелязваше тесен асфалтиран път и там действително стояха трима добре сложени, високи мъже с тъмни, лъскави коси и кафява кожа. Бяха в избелели джинси, карирани фланелени ризи и разговаряха помежду си.

— Откъде знаете, че са индианци? — запита тихо Брайън.

— Трябва да са индианци — увери го дамата. — Вижте само, как мазно проблясва кожата по лицата им... освен това имат скосени очи и изглеждат опасни!

Тези аргументи не му се сториха достатъчно убедителни. Дори ги намери смехотворни и затова се сбогува със събеседницата си и се запъти към мъжете.

Нощта вече се бе спуснала, макар че още нямаше девет часа. Въпреки бурния си ден, Брайън не се чувстваше особено уморен и реши да се поразходи покрай паркираните коли. Искаше му се да разбере дали тримата бяха наистина индианци. Никога през живота си не бе разговор с индианец.

— Хелоу — подвикна, когато ги наближи.

— Хелоу — отвърна единият — с дебел корем и весело лице.

— Утре ще е голям ден — започна Брайън — Кой организира играта — индианците самостоятелно или с помощта на бели хора?

Дебелият се вгледа в него с черните си очи и отвърна учтиво:

— И бели, и индианци — организацията е съвместна.

— Зад паркинга блатата ли започват?

— Да. Този път води право през тях.

— А може ли да се поразходя по него, за да глътна малко свеж въздух? Дотегна ми да дишам автомобилни газове.

— Не! Оттук започва индианският район и ние не пускаме никого.

Вторият от мъжете се намеси в разговора.

— Изглежда приятно момче — прошепна той — Защо да не го пуснем, Били Касими? Оттук можем да го следим, няма да изчезне.

Брайън дочу името Били Касими и се досети, че е индианско.

— Ако пусна него, ще тръгнат и всички останали — отвърна дебелият. — Не, не мога да правя изключения и освен това, ако се отклони от пътя и потъне в блатата чия ще е вината тогава? Ние носим отговорност за него.

— Не, не съм съгласен.

Обърна се към Брайън и обясни високо:

— Не, мистър, съжалявам, не мога да ви пусна. Забранено е.

В този миг от тъмнината изплува някакъв светъл образ.

— Чичо Били — прозвуча топъл, дълбок алт — имаш ли нещо против да поговоря малко с гостите?

Дъхът на Брайън секна, а сърцето му заби ускорено и неравномерно. Да, това бе Тя; беше невероятно, беше истинско чудо! Между хилядите хора тук, да срещне точно милата, синеока индианка с тъмните къдрици — най-красивото момиче, което бе виждал някога!

— Нали нямаш нищо против, чичо Били Касими?

— Не — отвърна мъжът и погали девойката по бузата. — Но бъди предпазлива, не се застоявай и не тръгвай с никого.

Брайън реагира светкавично — за пръв път в живота си:

— С мен не може ли?

Били Касими го изгледа намръщено и недоверчиво.

— Аз съм съвсем безобиден — рече Брайън с все още разтуптяно сърце.

Индианецът се поколеба. От една страна, не му се щеше да се довери на белия човек, от друга пък, не искаше да бъде неучтив.

Девойката се усмихна и ги погледна последователно.

— Добре — даде накрая съгласието си Били. — Но след един час те очаквам на същото място, Уитни.

Тя махна на чичо си и предложи на Брайън:

— Да се поразходим към палатките, какво ще кажете?

Той кимна и двамата тръгнаха мълчаливо един до друг. Не успя да й проговори веднага, защото от вълнение гърлото му бе пресъхнало.

Едва когато достигнаха края на огромното хале, най-после успя да се овладее.

— Уитни — това ли е името ти? — запита я и се вгледа в красивото ѝ, спокойно лице.

Сините ѝ очи за миг се задържаха изпитателно на неговото.

— Да, Уитни — Уитни Сайпръс.

— Аз се казвам Брайън Уйлямс.

— Играеш ли добре бинго?

— Не, никога в живота си не съм играл.

— Тогава защо си тук?

— Тук съм... тук съм от любопитство.

Уитни се засмя сърдечно.

— От любопитство? — запита тя. — От любопитство за какво?

„Какво трябва да ѝ отговоря? Че ме интересуват индианците? Или нещо друго...“

— Бях любопитен да откроя отново едно хубаво индианско момиче, което ме завладя с чара си преди време.

Тя потръпна забележимо, но премълча.

— Продаваше ръчно изработени сувенири и кукли на една маса до бензиностанцията.

Уитни се спря.

— Това бях аз...

Погледна го право в очите и се изчерви. От смущение не можеше да намери място на ръцете си и започна да си играе с обшития с перли колан.

— Прости ми — рече нежно Брайън. — Не исках да те смутя. Моля те... това, което казах, е истина. Видях те преди два дни на магистралата по пътя за Палм Бийч и оттогава...

Тя се втурна внезапно напред и краят на фразата: „мисля за теб“, увисна във въздуха. Брайън едва успя да я настигне.

— Няма да казвам повече нищо, което да те обиди... — обеща, останал без дъх, когато се изравни с нея.

— В Палм Бийч ли живееш? — запита Уитни.

— Не, аз съм от Ню Орлианс.

— Имаш ли роднини в Палм Бийч?

— Не, само приятели... но всъщност отивах там, за да... всъщност това не е интересно — завърши той някак смутено.

Бяха достигнали до една от палатките. Тълпата пред входа все още не се бе разпръснала и беше трудно да се надникне вътре.

— Да отидем ли до другата? — предложи Брайън. — Или да се настаним на стъпалата пред игралната зала и да поговорим още малко?

Няколко секунди седяха мълчаливо един до друг. Всички мъже, минаващи покрай тях, заглеждаха Уитни, но тя като че ли не ги забелязваше.

— Знаеш ли, искам да те питам за толкова много неща — започна накрая Брайън.

— Моля — отвърна му тя приятелски, — нямам нищо против да отговоря на всичките ти въпроси.

— Дори и нещо лично?

— Не знам... ще видим... ако не е много лично...

— Ти се казваш Уитни, Уитни Сайпръс — това индианско име ли е? Искам да кажа Сайпръс?

— Сайпръс — да. Уитни е американско. Ние, индианците, използваме често стари имена, които се струват смешни на американците. Вие не можете да ги произнасяте и пишете правилно и затова имаме по две — едно старо и едно американско. Много индианци семиноли превеждат собственото си име на английски, за да го използват като фамилно, например: „Джак Тигровата опашка“, „Чарли Снега“, „Боби Вожда“. Разбираш ли какво искам да кажа?

Брайън кимна.

— Да, като Уитни Сайпръс.

— Правилно.

— А на какъв език говорите помежду си?

— Младите хора си говорят на английски. Възрастните, които са отраснали в резервата „Биг Сайпръс“, използват език, наречен микасуки. Разбира се, и ние знаем по някоя думи от микасуки, но той е много труден и не всички желаят да го учат. Чакай... ще ти кажа няколко думи на микасуки и ти ще опитаеш да ги повториш. Палустни означава хляб. Повтори след мен: палустни.

— Палустни.

— Тафумби значи лук.

— Тафумби — повтори той.

— Чик — кий — къща.

— Чик — кий.

— Ялахаее — портокал.

— Ялахаее.

— Е, това е достатъчно. Сега можеш да хапнеш въщи хляб с лук и портокал. — Уитни се засмя и продължи: — Знаеш ли, че индианците семиноли никога не си крещят един на друг? Децата също. И когато аз бях дете и ходех на училище и за пръв път играх с бели деца, направо бях ужасена от кръсъците им.

Брайън я гледаше захласнат. Тя говореше така леко и седеше тъй грациозно и непринудено, че не можеше да откъсне очи от нея.

— Хайде, питай нататък — поощри го девойката.

— На колко години си, Уитни?

— На седемнайсет — след месец ще стана на осемнайсет.

— Имаш ли си... приятел?

— Не — отвърна тя тихо. — Баба не ми разрешава. Не и преди осемнайсетия ми рожден ден.

— А родителите ти? Те позволяват ли ти?

— Аз нямам родители — погледна го със сапфирените си очи.

— Искаш да кажеш, че си сираче?

— Да, така е. Родителите ми са загинали при автомобилна катастрофа, когато съм била пеленаче. Баба Суклатики и чичо Касими са ме отгледали. Баща ми е имал спортна кола, както ми каза веднъж чичо Касими.

— Спортна кола? Това е необичайно за индианец, нали? С какво се е занимавал, къде е работил?

Уитни сви рамене със съжаление.

— Не мога да отговоря на въпроса ти, защото не знам нищо за баща си, освен името, с което го нарича баба ми — „Седящият-с-изпъчени-гърди“ — много особено име. Той сигурно е имал и американско, но аз не го знам. Баба никога не говори за баща ми, много рядко за майка ми. Нейното име е Отцани.

— Защо не я попиташ по-настоятелно?

— Не бих могла да го направя. Аз уважавам решението ѝ да мълчи. Щом не иска да говори за родителите ми, сигурно има основания. При нас възрастните хора са на голяма почит. Ние изпълняваме всичките им разпореждания и никога не възразяваме.

Мъдростта на годините им говори в тях — как бихме могли да се противопоставим? Никога не бих настоявала за нещо. Баба знае по-добре, какво е добро за мен. Да, така е — ние много уважаваме възрастните хора. Спомням си за времето, когато дядо ми беше жив. Щом той се хранеше в една стая с нас, всички останали трябваше да седим тихо като мишки и никой не можеше да се надига от мястото си. Да, така си беше и то се разбира от само себе си.

Брайън погледна скришом към часовника си. След двајсет минути трябваше да върне Уитни на чичо ѝ, а имаше толкова много въпроси.

— Ще помагаш ли утре в голямото хале? — запита я.

— Не, аз не работя в халето. Само мъжете ходят там. Ние, момичетата и жените, ще продаваме ръчно изработени сувенири на туристите.

— Къде ще бъде твоята маса?

Тя се усмихна дяволито и сините ѝ очи блеснаха.

— Аз нямам маса... познай, къде ще продавам своите неща?

Брайън се замисли.

— В голямата палатка?

— Не, не позна! Ще продавам направо от терасата на къщата си!

— Имаш къща? Твоя собствена?

— Да, виждаш ли, изненадах те. Да, имам собствена къща, една много приятна къща. А ти си мислиш, че все още живеем във вигвами, нали? — засмя се звънко. — Възрастните хора, като баба ми, все още предпочитат да живеят в открити отстрана хижи, спят в хамаци и си готвят на огнища. Но американското правителство ни предложи къщи на много изгодни цени и баба и чичо Касими събраха пари и ми подариха къща — защото съм сираче, както каза баба ми. Спомняш ли си за отбивката, на която се срещнахме? Там магистралата прави голям завой и зад завоя са къщите ни. Не са много, двајсет в един ред. Първата е моята и от мястото, където бе днес чичо Били Касими, та чак до моята къща утре ще се наредят масите на продавачите. Точно пред къщата ми пазарът ще свърши, така че мога да използвам терасата си!

От възбуда страните ѝ се бяха зачервили, докато му обясняваше, и Брайън не можеше да отдели погледа си от нея. Беше прелестна. Тъмните ѝ къдри се диплеха пред малкото и личице, и сините ѝ очи искряха.

— Ще те видя ли утре?

Уитни се смути и си заигра с пръстите си.

— Можеш да си купиш нещо от мен — предложи тихо тя. — И тогава ще ме видиш пак.

— А вечерта? След като се стъмни, сигурно ще се приберете. Ще ми отделиш ли време тогава? Уитни... моля те?

Брайън положи ласкаво дланта си на неспокойните ѝ пръсти. Тя силно поруменя, скочи и побягна.

Последва я с големи крачки, страхувайки се да не я загуби между хората. Настигна я бързо и хвана ръката ѝ.

— Моля те, Уитни, не бягай! Чичо ти Били те повери на мен, нали? Той ще се разсърди, ако не те върна жива и здрава!

Погледна го несигурно с блестящите си зеници, после протегна предпазливо ръка към неговата.

— Няма да бягам повече... обещавам...

IX

Били Касими стоеше на същото място, където бе и преди час заедно с другите двама индианци, и наблюдаваше входа към резервата. Забелязвайки задаващите се Брайън и Уитни, на устата му разцъфтя широка, приятелска усмивка.

— Знаех, че мога да ти доверя Уитни. Ти имаш честно лице — рече доволен. — Как се казваш?

— Брайън... Брайън Уйлямс.

— Дай ръка, Брайън.

Брайън му подаде десницата си и Били Касими я разтърси така здраво, че той стисна зъби от болка.

— Какво става пред игралното хале? Карат ли се или е тихо? Някои момчета са като млади кучета — от отегчение започват да се драчат едно с друго.

— Младите хора са малко, чичо Били — обади се Уитни. — Повечето гости са възрастни и преди всичко жени.

— И откъде са разбрали за играта? Идват от Щатите, Англия, Канада, дори от Франция и Германия, както ми казаха. Наистина очаквахме доста хора, но чак пък толкова много! Сигурно ги привлича печалбата — половин милион долара! Играеш ли добре? — обърна се към Брайън.

— Изобщо не играя. Тук съм само от любопитство.

— От любопитство?

— Да, от любопитство. Работя за едно голямо издателство в Ню Орлианс. Репортерите винаги гонят сензации и изключителни събития. Трябва да са ме заразили с техния бацил.

— Значи си репортер?

— Не, аз съм съветник... финансов съветник и юрисконсулт.

— И къде каза, че... работиш?

— В Ню Орлианс.

Лицето на Били Касими се помрачи и Брайън го изгледа учудено. „Какво ли има против Ню Орлианс?“

Уитни слушаше мълчаливо разговора им. И тя забеляза гримасата на чичо си при споменаването на Ню Орлианс. Чувстваше, че нещо го тревожи, но какво точно, не знаеше.

— Утре ще прекарам целия ден тук — Брайън загледа Били Касими право в очите. — Мога ли да се поразходя малко с Уитни?

Косите, черни очи на индианеца се впериха враждебно в него.

— Не! — отвърна късо той. — Можеш да я видиш през деня, докато продава нещата си. Но вечерта не можеш да се срещаш с нея.

Отговорът бе ясен и категоричен... И неочакван. Брайън остана смаян от думите му. „Какво сбърках?“

Как следваше да покания едно индианско момиче?

Наистина нямаше представа. Погледна Уитни със съжалителна усмивка. Тя смръщи лице, премествайки очи от него към чичо си Били, и мислено реши да узнае причината за безапелационния му отказ.

Познаваше го отлично и чувстваше, че нещо в Брайън го бе накарало да застане нащрек. Сякаш го бе уплашило. Най-добре бе да запомни разговора им дума по дума и утре да го повтори на баба Суклатики. Тя сигурно веднага щеше да отгатне причината за особеното му държание.

— Лека нощ — каза им с тихия си глас, изгледа ги последователно със сапфирения си поглед и изчезна в тъмнината така бързо и безшумно, както и се бе появила преди час.

Баба Суклатики подкладе старателно наредените сухи клонки и раздуха тлеещата жарава. После постави опушеното до черно гърне отново върху огнището и го разбърка с привично движение. За десет минути софки^[1] щеше да е готово и след още пет щеше да напълни дървената си купа и да закуси.

— Добро утро, бабо. Имаш ли малко време за мен?

Погледна учудено внучката си.

— Какво толкова се е случило? — запита подозрително, продължавайки да следи внимателно огъня.

Първите лъчи на небесното светило проникнаха през открития навес и заиграха по сбръчканото ѝ лице.

— Не ме гледай така, бабо. Нищо не ми се е случило. Днес всички ставаме рано. В осем чата ще отворят голямото хале, така че,

трябва да сме по местата си.

— Е, какво тогава ти тежи на сърцето, Уитни?

Девойката ѝ разказа, какво се бе случило предишната вечер.

— ... И Брайън попита, дали ще може и днес вечерта да ме види отново, преди да си тръгне за Ню Орлианс...

При последната ѝ дума старицата изпусна лъжицата до огнището.

— Ню Орлианс ли каза? — възкликна ужасена.

— Да, бабо, какво толкова има? И защо реагираш така особено, както и чичо Били? Той направо ми забрани да излизам с Брайън днес!

— И правилно е постъпил! — потвърди старицата и се наведе за лъжицата си. — Младо момиче като теб не може да излиза две вечери подред с непознат мъж. Това е неприлично.

— Добре, бабо, разбирам, но какво имате вие — ти и чичо Били — срещу Ню Орлианс?

— Нищо — отвърна тя и с това за нея разговорът бе приключен.

Малко по-късно Уитни бе вече на терасата си, между цъфналите гергини в синя, дълга ленена рокля и бяла везана блузка и подреждаше нещата си, които минаващите туристи непрекъснато разбъркваха. Отдалеч разпозна високата фигура на Брайън. С ръце в джобовете той се шляеше между масите на плътно наредените продавачи, а през рамото му висеше фотоапарат. Когато наближи на десетина метра, той го вдигна и го насочи към нея. Уитни се усмихна и му замаха с ръце. Брайън изкачи трите стъпала до дървената ѝ веранда. Около бяло боядисаните колони се виеха лилави цветове. В тяхната рамка хубавото ѝ лице се открояваше като скъпа картина.

— Хелюу — поздрави Брайън и посочи към слънцето. — Подходящо време за среща ли избрах?

Уитни се засмя в дланта си.

— Как върви бизнесът? Клиентите купуват ли?

Той вдигна една дълга бяла ленена рокля, чийто широк ръб бе обсипан със сини и зелени мъниста.

— Използваме стари индиански мотиви за модел — обясни Уитни. — Понякога и геометрични фигури. Горди сме с чистата си работа. Всяка индианка обикновено носи дрехите си години наред. Ние ги пазим много. Имаме си празнично и работно облекло. От прабаба си съм наследила мънистена пелерина, която е като нова.

Една от туристките се качи на терасата и попита Уитни, дали може да ѝ направи снимка.

— Щом непременно искате — съгласи се тя студено и неохотно. — Но на мен не ми харесва особено.

Брайън бе изненадан, колко недостъпна и високомерна стана за миг. Беше горд с нея. Уитни не бе малко, глупаво момиче, с което можеш да правиш каквото си искаш. Напротив, държеше се като опитен, разумен бизнесмен.

След като туристката напусна терасата ѝ, тя се поуспокои. Клиентите бяха намалели и индианките иззад масите си измъкнаха малки дървени сандъчета и седнаха на тях.

Уитни изглежда се канеше да попита нещо, но се поколеба и замълча.

Брайън се разположи върху перилата на верандата и опъна дългите си крака, поглеждайки я окуражаващо. Но се бе излъгал — тя не искаше да го пита, а да му обясни нещо.

— Трябва да се извиня — започна тихо, — че не те каня в дома си. Знам, че е много неучтиво — поне за вас, белите — но при нас не е прието едно младо момиче да влиза без придружител в затворено помещение с чужд мъж. Е, затова и не мога да те поканя.

Той я погледна нежно. Беше го казала по толкова сладък начин и с такъв поглед, че бе ясно какво я възпира — традицията, а не собственото ѝ желание.

— Господи, Уитни, съвсем не искам да те компрометирам. Мога ли да остана поне на перилата?

— Да, да, разбира се — кимна му скришом към съседките си — индианки. — Това е достатъчно... за дамите отсреща.

— Уитни?

— Да?

— Мога ли да те попитам... всъщност, искам да те помоля за нещо. Съгласна ли си да ти пиша от Ню Орлианс или да ти позвъня? И дали ще можем да се видим отново един ден?

Клекна до нея и я загледа с поглед, пълен с обич. Уитни впери смутено очи в ръцете си.

— Не знам... — прошепна.

— Уитни, аз трябва да те видя отново. Трябва, разбираш ли?

— Да?

Дългите ѝ извити вежди се повдигнаха. Тя му подари един плах поглед и после отново сведе очи.

— Да, Уитни.

— Но баба и чичо Били няма да позволят.

— Трябва да разрешат... някой ден трябва да ти разрешат. А и нали навършваш осемнайсет след месец? Тогава ще можеш да решаваш сама.

— Така е — отвърна девойката замислено. — След един месец ставам на осемнайсет.

— Ще празнуваш ли рождения си ден? Искам да кажа, индианците празнуват ли рождените си дни като нас?

— О, на моя рожден ден тази година ще се чества празникът „Танцът на зеленото зърно“. Лечителят вече е определил деня, или по-точно дните, защото той продължава четири дни. Вечерта на първия ден баба ще ми даде дневника на загиналата ми майка и кръщелното свидетелство. Тогава ще съм пълнолетна и ще мога да решавам сама за себе си.

— Може ли бял човек да участва във вашия празник?

— По принцип не, но понякога правим изключения.

— Мога ли... да дойда, Уитни? Моля те, кажи да!

Уитни отново го погледна с боязливия, трепкащ поглед на дълбоките си сини очи.

— Ще поговоря с баба и чичо Били, Брайън. Трябва първо те да се съгласят, иначе не бих могла да те поканя.

— Обещаваш ли ми да поговориш с тях? Обещаваш ли ми да ги убедиш?

Той хвана импулсивно ръката ѝ и я притисна нежно.

— Обещавам, Брайън!...

[1] Рядка овесена каша — Б.р. ↑

Х

В понеделник, в седем часа сутринта, Брайън вече бе седнал зад огромното си, затрупано с документи бюро в небостъргача на издателство „Бърлингтън“, когато вратата на офиса му се разтвори и в рамката ѝ се появи Андрю Бърлингтън.

— По дяволите, момче! — прогърмя той. — На това му казвам точност!

— Изглежда наистина сте имали нужда от мен — установи Брайън, сочейки към купа книжа пред себе си.

— Така е, момчето ми, но първо ще си изпием кафето и ще ми дадеш пълен отчет.

— Това може да ни отнеме известно време — въздъхна Брайън.

— Може би не толкова много, колкото си мислиш. Вчера ми се обади Артур от Далас и ми съобщи последните новини. Присцила се е сгодила, ако се не лъжа, за някакъв си Марвин или нещо подобно.

— Наистина ли? Е, Присцила си я бива! На мен се опита да пробута версията, че въртяла Марвин на малкия си пръст.

— Но Присцила не бе подходяща за теб, нали?

— Да, тя наистина се оказа най-малко подходящата за мен.

— Още в самото начало имах известни съмнения. Но все пак решението да се сгодиш си беше твое, а на един старец не му отива да се бърка в такива неща със своите „но“ и „защото“.

Брайън вдигна примирително рамене.

— И какво ти се случи по обратния път, момчето ми?

— Нещо много особено и много хубаво, мистър Бърлингтън.

Андрю Бърлингтън го погледна леко озадачен.

— Това са редки думи за теб, Брайън! Пък и разведреното ти лице! Направо ставам любопитен.

Брайън му разказа накратко за индианския резерват, за играта бинго и най-вече за Уитни.

— Брайън — рече загрижен Андрю Бърлингтън, — като те слушам с тези изрази: „сапфирени очи“, „кобалтови къдри“,

„сметаново бяла кожа“ струва ми се, че сънуваш. Събуди се, момче, чакат те финансовите и данъчните проблеми!

— Само още миг, мистър Бърлингтън. Направих няколко снимки на Уитни и къщата ѝ, и вчера дори успях да проявя филма. Трябва непременно да ги видите. Сигурен съм, че тогава ще разберете и възхищението ми от това момиче.

Измъкна дузина фотоса от джоба на самото си и му ги подаде.

— Е, добре, момчето ми — усмихна се Бърлингтън.

Усмивката се задържа на лицето му само при първата снимка. После внезапно изражението му стана сериозно. Спря се на втората и третата, прехвърли бързо останалите и отново се върна на първата.

— Не! — възкликна. — Не, това е невероятно, невъзможно е!

Брайън, който го бе наблюдавал внимателно през цялото време, запита обезпокоен:

— Какво ви е, мистър Бърлингтън? Какво ви шокира?

— Тази прилика... тази прилика... сигурно е съвпадение, но е забележителна, направо страхотна!

— Мистър Бърлингтън...

Андрю Бърлингтън го погледна с празен поглед.

— Мистър Бърлингтън? — повтори Брайън. Реакцията му на снимките го впечатли — беше твърде необичайна.

— Да? — шефът му трепна, като че ли се бе върнал от небитието.

После за кой ли път се вгледа в първата снимка.

— Това момиче! Казваш, че е индианка?

— Да, мистър Бърлингтън. От осемнайсет години живее с индианците семиноли в резервата „Евърглейдс“ във Флорида. Там е родена и израсла. Другия месец навършва пълнолетие и много искам да я посетя на рождения ѝ ден.

— И защо не го направиш?

— Зависи, дали баба ѝ и чичо ѝ ще ѝ разрешат.

— А родителите ѝ?

— Родителите ѝ са починали при автомобилна катастрофа, докато още е била бебе.

— И те са били индианци?

— Така предполагам. Как иначе би могла да е отгледана в индиански резерват?

— Виждал ли си снимки на родителите й?

— Не, даже и баба й не видях. Уитни също не знае нищо за тях. Баба й мълчи и като добре възпитано индианско момиче, тя не смее да я попита. Отнася се с голяма почит към нея и много я обича.

Андрю Бърлингтън бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади оттам кожения си портфейл. Разгърна го и подаде на Брайън произмачкана фотография.

— Това — каза той, — е снимка на изчезналия ми син, Роджър — на осемнайсет години.

Брайън хвърли поглед и се обърна смаян към шефа си. Младият мъж на нея би могъл да бъде близък на Уитни. Беше изключителна прилика.

— Не може да бъде! Това е невероятно. Господи, мистър Бърлингтън, тази прилика не може да е случайна. Но какво може да означава?

— Не знам — отвърна тихо Андрю Бърлингтън. — Не знам.

— Имаше ли вашият син приятели сред индианците?

— Никога не съм виждал някой от тях, нито пък индианско момиче в къщата ни.

— На колко години бе синът ви, когато... изчезна?

— На двама и пет.

— Чувал съм ви да споменавате за прощалното му писмо. Споменава ли в него, че ще замине за Флорида?

— Не... наизуст бих могъл да го цитирам. За Калифорния е заминал, за да се присъедини към хипитата. Търсеше свобода, любов и щастие — не ги ли търсим всички? Точно така го е написал: „Искам беден, но свободен и хармоничен живот, татко. Живот без омраза и без блъсканица. И ако някога имам деца, ще им спестя швейцарския интернат, за да мога да им посветя повече време и любов...“

Андрю Бърлингтън прикри лицето си с ръка.

— Простете любопитството ми, мистър Бърлингтън, но трябва да ви запитам още нещо. Отговорът ви може да се окаже решаващ. По какъв начин вашият син напусна дома ви? Просто си тръгна, без да вземе нищо? С автобус, влак? Или самолет?

— Отпътувал е рано сутринта, със съвсем малко пари.

— С кола?

— Да, със собствения си спортен мерцедес — Андрю Бърлингтън се загледа отчаяно в снимката на сина си.

— Знаете ли, Уитни все пак ми каза нещо за родителите си, мистър Бърлингтън.

— Какво?

— Тя каза: „Родителите ми починаха при автомобилна катастрофа. Татко имаше елегантна спортна кола. Не знам нищо повече за тях. Баба нарича баща ми «Седящият-с-изпъчени-гърди», когато изобщо го споменава. Майка ми се е казвала Отцани. Отцани е истинско индианско име.“ — Брайън погледна изпитателно шефа си. — Знаете ли, какво си мисля?

Андрю Бърлингтън се изправи и кимна. С натежали рамена той се отправи към офиса си и се взря над покривите на Ню Орлианс. Далеч, далеч проблясваха водите на Мисисипи — майката на всички реки. Познатата гледка изчезна от погледа му, замъглен от сълзите, които двацет години не можеше да изплаче. Челото му докосна хладното стъкло, сякаш търсейки утеха.

Сега вече знаеше съдбата на сина си.

През следващите няколко седмици късите, затрогващи писма на Уитни долитаха редовно до дома на Брайън. Тя не го бе забравила. Запазила бе визитката с адреса му.

Не само Брайън чакаше с нетърпение тези писма. Андрю Бърлингтън също не намираше покой от деня, в който бе зърнал лицето на Уитни. В много безсънни, неспокойни ноци той се опитваше да си представи как ли е живял Роджър в индианското село. И двамата с Брайън бяха сигурни, че Уитни е негова дъщеря. Не можеше да бъде другояче. Приликата между изчезналия Роджър Бърлингтън и индианското момиче бе прекалено голяма, за да е случайна.

Андрю Бърлингтън се бе усамотил съкрушен в големия си дом. Не искаше да вижда и говори с никого, освен с Брайън. Трябваше да преживее мисълта за смъртта на сина си. Бореше се упорито с болката си, но бе самотен, уморен стар човек.

След седмица, слушайки първото писмо на Уитни, което Брайън му прочете сияещ, започна полека да излиза от вцепенението си.

— И ако предположенията ни са правилни, Брайън — каза той с плаха усмивка, — то аз загубих сина си, но затова път открих внучката си!

— И то каква внучка!

— Искан ми се да узная повече за нея, момчето ми. Разкажи ми всичко, каквото си спомняш.

— Наистина за Уитни знам твърде малко... освен, че е чудесно момиче...

Андрю Бърлингтън се усмихна отново.

— Скъпи мой, Брайън. Ти май наистина си изгубил сърцето си някъде в „Евърглейдс“.

— Така изглежда, мистър Бърлингтън. Ах, ако можехте само за миг да я зърнете, щяхте да ме разберете. Тя е... тя е...

— Просто чудесна — довърши Бърлингтън. — Каза ми го вече.

— Със сигурност ще ви отегча, ако започна да изброявам...

— О, Господи, не! По-добре ми дочети писмото й, Брайън. Тя ми изглежда значително по-разумна от теб в момента, със завъртяната си от любов глава!

„... и аз все още се опитвам да склоня баба да се съгласи за участието ти в празника. Ще бъде действително голямо изключение, както ти казах, тъй като на нашите празници бели обикновено не се канят. Само особени приятели на индианците имат право да присъстват на ритуалите на «изпитанието», както се наричат от нашето племе.“

— Ако тази баба преднамерено е задържала внучката ми осемнайсет години далеч от мен, наистина и аз бих желал да разменя някоя и друга дума с нея. Преди всичко искам да знам, защо го е направила? И как ще обясни на момичето, когато й даде дневника и свидетелството?

— Може би е мислела, че Роджър няма родители или роднини?

— Ще разберем и това, момчето ми. Реших да дойда с теб на празника. Вече съм стар и всеки ден може да се окаже последният ми. Така че държа да видя непременно внучката си.

— Не забравяйте, мистър Бърлингтън, че Уитни е напълно предана на баба си и няма да наруши нито едно от решенията ѝ.

— Да, но старата дама няма никакво право да задържа внучката ми.

— Право, може би не, но по човешки я разбирам.

— Разбираш я като човек, разбираш я... А някой мисли ли за мен?

— Не се ядосвайте на старицата. Уитни ще е много нещастна от това, все пак тя е и нейната единствена внучка. Ако не се спогодим с нея, Уитни никога няма да ни прости. Разбирате ли, индианците имат много силно развито семейно чувство. След смъртта на Роджър бабата очевидно е поела отговорността за Уитни пред цялото племе и я е възпитала напълно в духа на индианците.

— Ще ми се да зная, къде и как Роджър се е срещнал с това индианско момиче Отцани.

— Това сигурно ще разберем от дневника.

— А може би той изобщо не е бил женен за нея?

— Търпение, мистър Бърлингтън, само още две седмици търпение.

Старата Суклатики никога не успя да се срещне с Андрю Бърлингтън. Една седмица преди Големия Празник Уитни я посети в сламената ѝ хижа. Беше около обяд и тя се учуди, че баба ѝ все още лежи в хамака си. Бе нещо необичайно за нея, тъй като точно по това време тя приготвяше царевичната си каша.

Уитни пристъпи и запита тихо:

— Болна ли си, бабо? Защо все още не си станала?

Не ѝ отговори. Вече си бе заминала от този свят.

— Утре е големият ден, Брайън. Утре ще се разбере... Господи, през целия си живот не съм бил толкова развълнуван. Мисля, че е по-добре да пренощувам в къщата ми. И без това някои от нещата ти са тук... останаха от времето, когато с Присцила... но това са стари истории. Във всеки случай, пилотът ми ще ни вземе с колата си точно в седем и половин час по-късно отлитаме. В девет вече ще сме в Палм

Бийч. От толкова време не съм ползвал самолета, наистина трябва да изляза малко в отпуска. Всъщност, на какво разстояние от Палм Бийч е резерватът?

— Приблизително два часа с бърза кола.

— Чудесно, тогава по обед ще сме стигнали. В Палм Бийч трябва да наемем голяма кола. Ще настаним вътре малката с вещите ѝ и вечерта ще сме обратно в Ню Орлианс — с внучката ми!

Брайън рядко бе виждал шефа си в толкова радостно настроение, но трябваше да се опита да укроти малко ентузиазма му.

— Момент, момент, мистър Бърлингтън. Едва ли всичко ще се развие така, както си го представяте. Уитни изобщо не знае за съществуването ви и аз ще трябва да я подготвя. За нея също ще бъде като шок новината, че има дядо. И после, изобщо не е сигурно, дали ще поиска да напусне резервата и да дойде с нас. Той е отечеството ѝ, тя е израснала в него като индианка, не забравяйте това. Трябва да я оставим да реши сама, къде желае да живее за в бъдеще. Със сигурност няма да се почувства отведнъж добре в милионен град като Ню Орлианс и във вила с двайсет стаи. Не бива да прибързваме, мистър Бърлингтън.

— Добре, Брайън, сигурно имаш право. Но ще простиш нетърпението на един стар човек — отвърна тихо Андрю Бърлингтън.

— Уитни ще бъде вашето възнаграждение за дългото чакане. Тя е наистина чудесно момиче. Толкова ми е мъчно за нея — особено сега, когато и баба ѝ е починала. Сигурно се чувства съвсем самотна...

XI

Личният самолет на Андрю Бърлингтън направи широк завой над Западен Палм Бийч и се насочи за кацане.

— Знаеш ли, Брайън, от двайсет години не съм си разрешавал отпуска.

— Тогава два дни сигурно ще ви дойдат твърде много.

— Шегата настрана, Брайън, но смятам да променя нещата. Оттук нататък те обявявам за свой официален пълномощен представител. Започвам постепенно да се оттеглям от бизнеса. Може би ще успея да отделя за внучката си времето и любовта, които са липсвали на сина ми. Имам доста за наваксване.

Брайън погледна недоверчиво шефа си.

— Не съм ли твърде неопитен... и твърде млад за мениджър на издателството ви, мистър Бърлингтън?

— Ще се справиш, сигурен съм. А може би и ще си по-ловък от мен, и ще направиш така, че служителите ти да работят вместо теб. Аз винаги съм смятал, че трябва винаги всичко да свърша сам... което е глупост, разбира се. Всичко е въпрос на организация и никой не е незаменим.

Машината се разтресе леко и спря. Двамата слязоха на пистата в Палм Бийч. Докато изчакваха в малкото, елегантно обзаведено здание пилота си, от другия край на помещението помахаша високо русо момиче:

— Брайън, хей, Брайън!

Брайън вдигна глава. Мери Лу вече тичаше към него с разтворени ръце.

— Здравей, Мери Лу, радвам се да те видя. Как си, какво правиш тук?

— Точно това се канех и аз да те запitam — тя се усмихна. — Нали не идваш при мен? Агнеса и аз отиваме на парти в Ямайка. Един от приятелите ни ще ни откара със самолета си. Искаш ли да останеш в моята вила? Нямах проблеми, на твоё разположение е!

— Благодаря, Мери Лу, но съм тук с шефа си и вече сме си резервирали стаи в хотел. Може би по-късно, през лятото... кой знае. Я ми кажи, Присцила създаде ли ти още неприятности?

— Ами, на повечето от гостите им беше напълно безразлично за кого ще се сгодява. При това Марвин ѝ подхожда отлично, много повече от теб. Съжалявам, трябва да тръгвам, Брайън. Самолетът е готов за полет.

Стисна ръката му и се отправи към пистата, но внезапно се сети нещо, спря и се обърна.

— Брайън, дръж — викна тя и му хвърли малко пакетче. — Твое е, добре, че бе останало в чантата ми. Чао!

Усмихна се още веднъж и изчезна.

Брайън позна веднага опаковката — бяха годежни пръстени. „Човек никога не знае — може скоро пак да им дойде времето...“ — помисли си.

В „Палм Бийч Хилтън“ Андрю Бърлингтън бе резервирал цял етаж.

— Господи, защо ни са толкова стаи?! — запита изумен Брайън.

— Не знам, може да ти се удаде да доведеш малката още днес следобед, и тогава ще ни е добре да сме се разположили удобно.

— Луксът ще я обърка. Тя живее в малка, обикновена къща.

— Но, Брайън, искам още от началото да разбере, че има богат дядо. Внуците винаги обичат да ги глезят. Защо да я лишавам от това? Малката може да има всичко, което пожелае. Не забравяй — имам да наваксам двайсет години!

Брайън поклати глава.

— Но ти защо се бавиш още? Хайде, тръгвай. И дано всичко мине добре!

Андрю Бърлингтън почти го изтика през вратата.

— Само още една дума, мистър Бърлингтън. Ако случайно се окаже, че Уитни не е ваша внучка, моля ви, не се разочаровайте.

— Добре, добре, разбира се, но тя е!

— Мистър Бърлингтън, сигурно ще е късно, когато се върна... или когато се върнем. По-добре си легнете, аз ще ви събудя...

— Хайде, момче, тръгвай най-последно! — вратата се затръшна под носа му.

Брайън слезе във фойето, за да се осведоми за колата, която хотелският мениджър бе поръчал за него. Беше десет сутринта. Все още не бе закусвал и стомахът му се бунтуваше.

Половин час по-късно, вече закусил, той потегли и точно в дванайсет зави по тясната алея, която водеше от „Алигатор Али“ към индианския резерват. Отдалеч забеляза огромния празен паркинг. Нямаше нито една кола. Остави своята на края и тръгна пеша по пътеката през блатото, която водеше право към къщата на Уитни. Високата близо метър трева от двете страни бе застинала неподвижно под палещото обедно слънце. Само тук-там се дочуваше квакане на жаби.

В последното си писмо бе уведомил Уитни за пристигането си, но не бе посочил точен час. Наближавайки малката дървена къщичка, Брайън не забеляза никого наоколо, бе тъй тихо, че се чуваше жуженето на пчелите. Сърцето му започна да бие тревожно. „Ами ако Уитни не си е вкъщи? Може би след смъртта на баба си се е преместила при роднини? Но пък нали чичо й Били живееше с нея.“

Огледа се за звънец на вратата, но не откри и почука.

— Нокатии? — чу се гласът на Уитни отвътре.

„Слава на Бога, вкъщи си е!“

— Нокатии? — повтори тя.

При повторния ѝ вик Брайън заобиколи дома ѝ и я видя изправена в градината. Беше още по-хубава от преди, по-хубава, отколкото я бе сънувал. Тъмните къдри се виеха около деликатното ѝ лице, сапфирените ѝ очи светеха от радост. Той не се сдържа, пое я в прегръдката си и я притисна силно към гърдите си.

Уитни притихна за миг.

— Любов моя! — прошепна Брайън и помилва косите ѝ. — Как копнеех да те видя отново!

— И аз... — отвърна тихо тя и вдигна поглед.

Брайън се наведе и леко докосна устните ѝ. Уитни обгърна с ръце врата му и се сгуши в него. Устните ѝ се полуотвориха и целувката на Брайън прерасна в страстен повик. Но в този миг Уитни се отдръпна и се извърна поруменяла.

Той задържа малката ѝ ръка.

— Какво означава „нокатии“?

— Нокатии? — усмихна му се със сладката си усмивка. — Нокатии означава „Какво има“.

— Значи: „Нокатии?“

— Чаках те толкова дълго... — в гласа ѝ прозвуча нежност.

— А аз броях дните и едва издържах, Уитни.

Сините ѝ очи светеха.

— Изпратихте ли вече старата ти баба по последния ѝ път?

— Да, направихме всичко, каквото трябва, и тя вече сигурно е намерила пътя към предците ни.

— Много ли ти е мъчно за нея?

— Да, макар че баба сигурно не би искала да тъжа. Замина си така просто... като насън. „Уитни — би казала тя, — част от съществуването ми отмина и нова част ще започне — някъде, някога, някак си — затова не спирай душата ми със сълзите си и бъди щастлива, защото си млада и животът е пред теб.“

— Колко верни са тези думи, любов моя.

— Но все пак... трудно ми е да свикна с мисълта, че вече я няма, Брайън.

— Уитни — той задържа хубавото ѝ лице в дланите си. — Днес е рожденият ти ден, осемнайсетият ти рожден ден. Поздравявам те!

Целуна нежно притворените ѝ клепачи.

— Имам подарък за теб, но бих желал да ти го дам по-късно.

Уитни го погледна въпросително.

— По съвсем определена причина. Ще ме разбереш, когато ти обясня тази вечер. Но къде е чичо ти Били? Даде ли ти вече дневника и кръщелното свидетелство?

— Да, още сутринта. Завити са в стара, кафява покривка. Реших да те изчакам, за да ги отворим заедно. Можеш ли да си представиш, колко съм развълнувана?

— Да, любов моя, разбирам те...

„Обзалагам се, че дядо ти е още по-развълнуван“ — добави мислено.

— Не си ли гладен? — запита тя. — Или искаш да пийнеш нещо.

Брайън поклати отрицателно глава.

— Добре, хайде тогава... да отворим заедно документите? Искам да седнем на любимото ми място, Брайън. Ще ти хареса. Там е толкова

тихо. Никой не знае, че това е мястото, където си мечтая, но аз ти се доверявам и затова ще те заведа при Виикивахи.

— Виикивахи? Много особено име.

— Виикивахи означава „Малкият извор“ на нашия език.

— Няма ли да те злепоставя, Уитни? Нали ще бъдем там съвсем сами?

— Не — отвърна му сериозно. — От днес съм пълнолетна и отговарям сама за себе си. Това значи, че решавам сама и в съответствие с обичаите ни. Не се нуждая от никого, за да ме наглежда.

Свали ленената си престилка и запита колебливо:

— Ще ме изчакаш ли тук? Връщам се веднага. Ще си измия ръцете и ще взема стария плик с документите.

Уитни тичаше така ловко и безшумно пред него, като че ли се носеше по въздуха. Изглежда, познаваше всяко сухо клонче и малко камъче по пътя си. Брайън се опита да ѝ подражава, но в смълчаната природа стъпките му отекваха като на тромав слон.

— Псст — предупреждаваше го тя на няколко пъти, сочейки ту яркочервен папагал, ту към малка черна птица с обагрени в оранжево гърди.

Той нямаше и представа за названията им, но Уитни знаеше как се казва всяко от многобройните животинчета, които срещаха по пътя си.

Малкият извор се намиреше на десетина минути път от къщата ѝ. Стигнаха до един кръгъл камък, който блестеше като черно кадифе под лъчите на следобедното слънце беше достатъчно голям, за да могат и двамата да се разположат удобно на него. Брайън усети приятната топлина излъчвана от него. Малкият извор излизаше от земните недра точно под краката им и се провираше из високите треви пред тях. Две бели рибарчета ги наблюдаваха внимателно, извивайки смешно главите си. Бяха толкова близо, че можеха да се уловят с ръка.

— Е — запита го усмихнато Уитни. — Харесва ли ти Малкият извор? Не е ли чудесно тук?

Брайън положи нежно ръка на рамото ѝ.

— Фантастично е, райско кътче! Не знаех, че все още съществуват толкова спокойни местенца на нашия свят!

Тя подви колене и седна до него.

— Идвам тук от малко момиченце — с моята радост и тъга, с моите грижи и моята мъка — Уитни завъртя кафявия плик в ръцете си. — А сега да се заемем със записките на починалата ми майка.

— Отвори го — помоли я тихо Брайън.

— Още не.

Остави плика до себе си на плоския камък.

— Първо ще ти кажа, какво реши старейшината на племето ни, Анада Аки.

— За участието ми в Празника на зърното ли?

— Да, за празника. Анада Аки е решил, че ние двамата не бива да участваме в празника. Да, не ме гледай така учудено. Аз не мога да участвам, защото баба скоро почина, и все още съм в траур, а ти не можеш да участваш, защото си чужд — на всички други индианци, искам да кажа. Заедно с мен можеше да участваш, но без мен — не! Съжалявам Брайън, знам колко много искаше да видиш празника. Може би следващата година... следващата година можем да участваме заедно, ако все още... все още се познаваме...

Брайън преглътна разочарованието си. „Може би пък е за добро. Така ще мога да отведа Уитни със себе си в Палм Бийч тази вечер. Без приятелите си тя ще се чувства съвсем самотна в къщата. Да, Анада Аки е отсъдил мъдро.“

— Е, щом нищо не може да се направи, ще се примирим, скъпа.

Тя го бе съзерцавала през цялото време със страх в големите си сини очи.

— И не ме гледай така уплашено... това, което е решено, е съвсем правилно. Следващата година заедно ще отидем на Празника на зърното.

Брайън взе кафявия плик.

— Моля те, отвори го. Искам да видя какво има вътре. Може би повече, отколкото ти.

— Не — прошепна Уитни, — отвори го ти!

Той разкъса внимателно илика и измъкна отвътре бял лист хартия.

— Какво е това?

— Това е кръщелното ти свидетелство, Уитни. Да ти го прочета ли?

Тя кимна тъй рязко, че черните и къдри се разпиляха.

— ... родена в Лос Анжелис...

— В Лос Анжелис?! — извика Уитни смаяна.

— Да, тук пише черно на бяло: „... родена в Лос Анжелис, дъщеря на Роджър Бърлингтън и съпругата му Отцани Бърлингтън, по баща Хатчинейа...“

Уитни преплете малките си ръце и го загледа като ударена от гръм.

— Роджър Бърлингтън? Но това не е индианско име!

— Не, Уитни, това е името на един бял американец.

— Но тогава... тогава аз съм със смесена кръв!

Брайън кимна и хвана ръката ѝ.

— Да, и какво от това? Толкова ли е страшно?

— Страшно? Не, но... разбираш ли, Брайън, като човек със смесена кръв аз вече не принадлежа на това място!

Тя му отправи объркан поглед.

— Уитни, скъпа, успокой се... Ти не си единствената със смесен произход, израснала в индиански резерват. Никой няма да те прокълне за това. Не е ли майка ти индианка? А баба ти? Ами чичо ти Били, дядо ти по майчина линия?

Сините ѝ очи се изпълниха със сълзи.

— Защо баба не ми е казала? — промълви и устните ѝ затрепераха. — Нямах право да го крие от мен! Моят баща е бял... моят баща е бял... Откъде ли е той? Къде са се срещнали с майка ми? Може би имам бели роднини? Ах, колко много въпроси наведнъж, Брайън! Пълна бъркотия.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Не плачи, любов моя, не плачи — опита се Брайън да я утеши.
— Всичко ще се оправи, ще видиш. Всичко ще се оправи, само не плачи.

Уитни прокара ръка по мокрите си бузи.

— Какво ще се изясни, Брайън? Целият ми живот бе така лек, така прост... а сега!

— Не си ли любопитна да видиш дневника на майка си? Много неща ще ти се изяснят от него, сигурен съм.

— Кой знае, може и още повече да се объркат. Старата ми баба е знаела какво прави. Защо не е взела и плика със себе си... Трябва да го унищожа!

— Уитни, не върши глупости! Не искаш ли да узнаеш, кои са били родителите ти? Как са живели? Какво са чувствали?

— Добре. Но ти ще ми го прочетеш! — тя му подаде бележника с треперещи пръсти.

XII

Брайън започна:

„Каньонът Таджунга, лятото на 1967.

Днес се случи нещо чудесно. Влюбих се! Влюбих се в бял мъж — умен, красив и весел. Казва се Роджър, Роджър Бърлингтън. Чул за нашето село и дошъл да помоли да го приемем. Ние сме малка комуна, която си осигурява всичко сама. Хората извън селото ни наричат «Деца на цветята». Живеем просто, скромно, без лукс. Обработваме полята си и събираме плодовете им. Аз дойдох отдалеч, от индианския резерват в «Евърглейдс», Флорида, защото съм индианка и името ми е Отцани Хатчинейа.

Нарекохме селото си Таджунга, по името на каньона, намиращ се в Калифорния. Най-близкият град е Лос Анжелис, но никой от нас не ходи там. Ние обичаме спокойствието. Животът тук малко се различава от живота в индианския резерват. Наистина не трябваше да напускам племето си и съм сигурна, че скоро ще се върна обратно.

Срам ме е от себе си, като помисля как заминах. Причината тогава ми се струваше основателна: исках да видя света и да преживея нещо особено. Резерватът ми изглежда така спокоен и отегчителен, а животът там — лишен от емоции. Времето като че ли бе спряло. И така, аз напуснах резервата, жадна за приключенията, които ми готвеше големият свят.

Но за съжаление бях сбъркала — очакваше ме само работа, работа. Разочаровах се от градовете и от мъжете, живеещи в тях. Повече от година кръстосвах из Съединените Щати. После попаднах в Таджунга и останах

тук, защото е тихо и спокойно, почти като в резервата в «Евърглейдс». А сега открих и Роджър.“

Уитни слушаше с напрегнато внимание.

— Нататък, нататък! — настоя тя, щом Брайън откъсна поглед от бележника.

Той се изкашля и продължи:

„Таджунга, есента на 1967.

В последните месеци ми се случиха толкова хубави неща, че не знам откъде да започна. Роджър промени живота ми и цялото село е очаровано от него. Няма нещо, което да не може да прави. Учил е в Харвард. Преди това е бил в швейцарски интернат и направо не мога да разбера, откъде се е научил на толкова практични неща, като да поправя машини и велосипеди, да отводнява насаждения и т.н. Той се превърна в централна личност в селото, а и в живота ми, защото преди четири седмици се оженихме. Толкова е мил и нежен и аз го обичам така, че бих могла да умра за него. Той е благ, чувствителен и винаги готов да помогне. Малко по малко научих историята му. Баща му, Андрю Бърлингтън, притежава най-голямото издателство в Ню Орлианс и Роджър от дете е подготвян за негов наследник. Учил е в най-скъпите училища, после е следвал в Харвард, но на баща му никога не му е минавало през ум, че Роджър мрази този живот. Роджър е мечтател. За него богатството и властта са нищо.

Един ден, седейки в елегантния си офис, той осъзнал, че този живот не е за него, че не вижда никакъв смисъл да продължава да живее така, и решил да си отиде. Оставил на баща си, Андрю Бърлингтън, прощално писмо...“

— Андрю Бърлингтън тогава е мой дядо! — прекъсна четенето Уитни.

— Когато някой ден ще срещнеш, Уитни.

— Мислиш ли? — запита тя плахо.

— Не само мисля, сигурен съм. Ще го срещнеш по-скоро, отколкото очакваш.

— Моля те, Брайън, хвани ми ръката, става ми лошо от вълнение.

„... прощално писмо, в което обяснил причините за заминаването си. После тръгнал с колата си. Тя и стотината долара били всичко, което взел от къщи. Опитал се е да си изясни, какво очаква от живота, да открие смисъла му — така както правим всички в определен миг. Понякога нощем го чувам да плаче тихо. Щом го попитам за причината, той ми отвръща: «Видях родителите си насън. Те са много нещастни от заминаването ми и трябва пак да се върна при тях. Не постъпих правилно, като напуснах дома си, но наистина не можех другояче. Щях да се погубя в Ню Орлианс. Когато бях дете, баща ми никога не намираще време за мен. Ако някога имаме деца, искам да бъда съвсем друг, Отцани. Не желая да повтарям грешките на баща си. Искам да им посветя времето и любовта си.»

Роджър мисли често за родителите си, а и аз за моите. Един ден ще се решим и ще поискаме прошка от тях. Не бихме могли да им пишем, твърде много време мина и твърде много се натрупа, за да се обясни в писмо.“

— Дали татко някога го е направил? — запита замислено Уитни.

— Баба никога не е споменавала името Андрю Бърлингтън.

— Както и името Роджър Бърлингтън, любов моя.

— Какъв ли е той — дядо ми? А майката на Роджър, моята баба?

„Таджунга, есента на 1968.

Много съм мързелива. Измина цяла година, а не съм записала нито ред в дневника си. А бе толкова вълнуваща година!

Реколтата ни беше много слаба поради дългото сухо лято. Част от членовете на комуната се разпръснаха. Животът тук им дойде до гуша и заминаха за Лос Анжелис, за да търсят нов начин на съществуване. От останалите почти всички пушат опиум, но ние с Роджър избягваме наркотиците. Нямаме нужда от тях, скоро ще си отидем оттук. Идеите, с които основахме комуната, малко по малко умират. Нравите упадат, шири се свободната любов, но за нас с Роджър това е само секс, не и истинска обич. Родителите не се грижат за децата си и на това му казват пълна свобода, но аз и Роджър смятаме, че едва ли е добре за тях. Нашите деца няма да израстат така. На Роджър му е все по-мъчно за Ню Орлианс, а и на мен — за «Евърглейдс».

Решихме да останем в Таджунга до следната пролет и след това да си заминем. Ке-го-уей-се-каа.“

Брайън вдигна поглед от дневника.

— Какво означава „Ке-го-уей-се-каа“? Можеш ли да го преведеш?

Уитни се бе загледала в устата му със замечтано лице и бляскащи очи. Тя трепна.

— Ке-го... какво?

— Та ти сънуваш, скъпа. Майка ти е написала в края на абзаца: „Ке-го-уей-се-каа“.

— Почакай... буквално преведено означава: „Да се върнеш у дома“, но всъщност е повече преносно използвано и се отнася за душите на починалите, които заминават за страната на чистите езера и реки, на гъстите гори и зелени ливади.

Брайън погали малката ѝ ръка, лежаща до неговата на топлия камък. Уитни не я отдръпна.

— Изглежда много е обичала баща ми — рече си тя. — Ах, ако можех да ги видя, Брайън. Сега започват да ми липсват. Много е тъжно, че са загинали толкова млади.

— Знам, какво чувстваш, Уитни.

— Продължавай! Продължавай да четеш. Кога са се върнали обратно?

„Таджунга, септември 1969.

Толкова съм щастлива с Роджър, че не съм забелязала, как е изтекла още една година. Роджър е най-приятният мъж на целия свят! Никога не повишава гневно глас, никога не проявява нетърпение или враждебност. Има всички качества на индианец, а това се среща много рядко. Ние често се шегуваме един с друг и лудуваме като малки деца.

През пролетта се каним да продадем къщата. Струва само няколкостотин долара, но парите ще ни трябват, за да се върнем обратно. Роджър все още притежава и спортната си кола. Сега не я използваме, но ще ни трябва, за да отидем във Флорида и после в Ню Орлианс.

Роджър много пъти започва писмо до родителите си, но никога не го завършва. Той просто не може да им пише, макар че сърцето му плаче по тях, откакто се върнахме от Лос Анжелис. Беше първата вечер, в която посетихме града от години, и то по особена причина. Предполагах, че съм бременна и лекарят го потвърди.

Този Роджър! Струваше ми се, че ще загуби ума си от радост! Скачаше като кенгуру по улиците на Лос Анжелис и всички ни заглеждаха. Грижи се за мен, като че ли съм на смъртно легло и трябва да ме обслужват ден и нощ. Не ми позволява да окопам зеленчуците в градината или да нося вода. Струва ми се, че няма да издържи от радост следващите седем месеца, докато се роди бебето. При това съм съвсем здрава и се чувствам отлично. Няма основания за безпокойство, така каза и лекарят.

Докато се роди бебето, ще задържим къщата и едва тогава ще се върнем прародителите ми. След това ще отидем и при неговите родители, защото и те имат правото да видят внучето си. Така решихме с Роджър. Той смята, че моята майка има повече основание да го види първа. Дано

само следващите седем месеца преминават по-скоро. Аз съм търпелива и мога да чакам, но бедният Роджър...”

— И всичко заради мен — усмихна се Уитни.

— Всичко заради теб, малката ми. Ако можеха да те видят сега, каква хубава си станала — най-хубавото момиче, което някога съм виждал!

— Страшно преувеличаваш, Брайън!

— Напротив, говоря ти чистата истина!

„Лос Анжелис, 10 април 1970 година.

От три дни тя лежи пред мен — малката ми дъщеричка. Тя е най-хубавото бебе в цялата клиника. Само на три дни е, но целия персонал и посетителите вече са влюбени в нея. Има най-красивите сини очи, очите на баща си. Роджър се побърка от щастие! Постоянно иска да я държи, хваща малките ѝ пръстчета, гали я в захлас по главичката. Просто не може да повярва, че тя е толкова крехка и красива. Има съвсем бяла кожа и малки тъмни къдрици. Нищо като че ли не е взела от мен, нито тъмните ми очи, нито шоколадовата ми кожа. Все ми е едно, щом един ден ще бъде толкова красива!“

— Не ти ли казах току-що? — запита усмихнат Брайън.

Уитни се изчерви и погледна смутено встрани.

— Майките винаги говорят така, това не означава нищо! — опита се да възрази тя.

„... толкова красива. Ще я наречем Уитни, Уитни Сайпръс Бърлингтън. Уитни ще има най-добрия татко на света. Тя е щастливо дете. Той я обожава. Струва ми се, че трябва да имаме и второ дете.“

„Таджунга, юли 1970.

Днес най-последно успяхме да продадем къщата и малкото си вещи. Платиха ни добре и сме доволни.

Уитни е вече на три месеца. Едно сладко и лъчезарно бебе. Направо е одрала кожата на баща си — от ден на ден все повече прилича на него. Откакто се е родила, Роджър загуби спокойствието си. Често говорим, къде да я отгледаме — в индианския резерват или в света на белите. Колебаем се и двамата, но все още има време, ще решим по-късно.

Утре най-последно напускаме Таджунга. Дано мерцедесът на Роджър се справи с пътя до Флорида. Надявам се да нямаме проблеми и с бебето.

Все си мисля, какво ли ще кажат майка ми и баща ми, когато ме видят да се връщам след толкова години — с мъж и дете. Роджър сигурно ще спечели сърцата на родителите ми. Не познавам човек, който да му устои.“

„Евърглейдс, ноември 1970.

От три месеца живеем в индианския резерват в собствената си хижа. Днес мъжете ще празнуват Денят на Лова. Роджър ще замине да ловува с индианците и после ще вземе участие в танца. Мама и татко са възхитени от него, а и той се старее да научи нашите обичаи и да ги спазва. Всички много го харесват. Той непрекъснато повтаря, че животът в индианския резерват съвпадал напълно с представите му за щастието.

Родителите ми ни приеха без упреци. Малката ги очарова веднага и понякога си мисля, че изобщо няма нужда от мен — така се грижат за нея родителите ми, а и брат ми, Били Касими.

Спортната школа стои до сламената хижа като остатък от друг свят. Понякога ходим до брега на Атлантика, за да поплуваме — до Палм Бийч и Маями е съвсем близо. Мама забавлява отлично Уитни, люлее я в хамака си, което изглежда особено се харесва на бебето.

Роджър копнее за родителите си, както аз за моите. Планирахме да заминем за Ню Орлианс през септември, но се случи нещо, което обърка плановете ни — отново забременях! Роджър категорично отказва да ми разреши да пътувам в това състояние, макар че съм здрава като диво животно. Той също държи да е с мен, докато съм бременна. Така че ще останем тук, докато се роди и второто дете. Роджър много иска да е син. Ще го наречем на баща му — Андрю, и с него и с малката Уитни ще отидем при родителите му.“

— Но никога не са успели! Каква трагедия! — откъсна се от дневника Брайън.

— Сега разбирам защо баба не ми е дала дневника преди осемнайсетия ми рожден ден.

— Мислиш, че го е чела?

— Не, едва ли е било необходимо. Майка ми сигурно ѝ е разказвала за родителите на Роджър. Затова и двамата с чичо ми Били така се стреснаха, като чуха, че живееш в Ню Орлианс. Баба сигурно се е страхувала, че ще потърся родителите на баща си, и е смятала, че колкото по-късно разбере за тях, толкова по-добре.

— Тя те обичаше толкова много и сигурно не е искала да те загуби, Уитни.

— Наистина, Брайън, но сигурно имаше и още нещо... не искаше да ме остави на белите! Тя бе свършена индианка и мисълта да ме отстъпи на обществото на белите е била непоносима за нея!

— За толкова лоши ли ни смяташе тя, Уитни?

— О не, не мисля така, макар че баба никога не говореше за това. Брайън погледна към последните изречения в дневника.

— Почти свършваме, Уитни.

Тя кимна.

„Евърглейдс, средата на ноември 1970.

Днес е страшна жега в блатата и с Роджър решихме да отидем да поплуваме. Все още съм достатъчно слаба, за да мога да се покажа в бански костюм. Искях да взема и

малката Уитни, но мама се възпротиви категорично — за внучката ѝ и два часа път до океана били твърде много.

Роджър днес е весел като малко момче, не знам защо. Разходи индианските си приятели с колата и рядко съм ги виждала така доволни. Сега тъкмо прави една обиколка с баща ми, после ще ме вземе и тръгваме. Роджър кара внимателно, но доста бързо. Да се носиш с такава скорост е страхотно усещане... чувстваш се свободен като птица...!“

Брайън отпусна дневника в скута си и двамата останаха за дълго мълчаливи един до друг. Уитни бе плътно притисната до него. Леко трепереше, макар слънцето да продължаваше да сипе горещите си лъчи. Той взе студените ѝ ръце в своите.

— Всичко свърши — каза ѝ нежно. — Оттогава е минало много време. Ти никога не си ги познавала и не са ти липсвали. Старата ти баба е знаела как да постъпи. Не тъжи.

— Аз не тъжа. Но е толкова странно, след двайсет години да открия част от живота на майка си! Толкова странно.

XIII

Запътиха се безмълвно към къщата. Когато стигнаха пред малката дървена постройка, Брайън спря и целуна нежно помръкналото лице на Уитни. Тя затвори сините си очи и му предложи сочните си устни. Той усети възбудата ѝ и целувките му ставаха все по-настойчиви. После бавно се свлече на колене пред нея и притисна глава в скута ѝ. С бързо, уплашено движение Уитни се опита да се изправи, после също се отпусна до него.

Отдаде му се с такава дива нежност, каквато Брайън никога не бе очаквал. Накрая задъхана притисна глава към голите му рамене и спусна клепки.

— Толкова съм щастлив... — прошепна ѝ той.

— Обичам те... — отвърна му тихо.

— Толкова съм щастлив и те обичам, Уитни!

— Обичам те и съм толкова щастлива, Брайън!

Погледнаха горещите си, потни лица и се засмяха.

Брайън никога нямаше да забрави този първи ден с Уитни. В дома ѝ бе тихо и топло, само от време на време през притворените прозорци долитаха приглушени звуци от блатата.

Не можеше да се насити на всеотдайността ѝ, на пълната ѝ с трепет готовност за обич. Не можеше да се откъсне от съвършеното ѝ, крехко тяло, от красивото ѝ, чувствено лице. Би могъл да остане цяла вечност потопен в тези блестящи, тъмносини очи.

Когато Уитни най-сетне стана, за да се облече, навън се бе смрачило. С дрехите тя като че ли бе възвърнала и плахостта си, защото при погледа му се изчерви и сведе глава. Брайън наблюдаваше профила ѝ в сумрака. Бе красива... така неземно красива, че чак го заболя.

С въздишка се отправи към градината зад къщата.

След няколко секунди Уитни го последва, носейки малка табла с две чаши кристалночиста вода.

— Ела — помоли я той. — Седни до мен. Имаме да си казваме толкова много неща.

Уитни се настани на старата дървена пейка, взе чашата си в ръка и го загледа с очакване.

— Ти чу, в кой щат е роден баща ти, и знаеш откъде идвам аз, Уитни. Не ти ли минава през ум, че името Бърлингтън може да ми е познато, скъпа? Дядо ти не е случаен човек в Ню Орлианс.

Тя отпи глътка вода.

— Не... Може да съм си помислила нещо, но... да, разбира се, помислих си, че може би знаеш нещо. Колко съм наивна...

— И?

— И какво?

— И не искаш ли да ме запиташ, дали не познавам дядо ти... или поне дали не съм чувал за него?

Уитни задиша учестено.

— Аз наистина го познавам, Уитни.

Тя посегна да остави чашата си. Ръката ѝ леко трепереше.

— Добре, тогава ми разкажи... — рече тихо.

— Съвсем случайно аз работя за дядо ти — започна колебливо Брайън и я погледна.

Уитни продължаваше да стои с наведена глава.

— Когато му дадох снимките, които направих по време на празника, той се развълнува много. Показа ми фотография на изчезналия си син Роджър и приликата между вас бе поразителна.

— Ти работиш за дядо ми?

— Да, Уитни.

— На колко години е? Как изглежда? Що за човек е? А баба ми, неговата жена?

— Почакай, почакай, любов моя. За съжаление, баба ти вече не е между живите. Тя не е могла да преживее изчезването на Роджър и се е самоубила. Дядо ти всъщност е самотен стар човек, но това само аз го знам. За останалия свят той е големият вестникарски магнат — преуспял, богат и енергичен.

— На колко години е?

— Почти на седемдесет. Но изглежда добре за възрастта си — висок, широкоплещест, красив възрастен господин с тъмносини очи. Да, като твоите и на баща ти Роджър.

— А как ли ще приеме факта, че има внучка? Внучка от индианска жена?

— Развълнуван е като дете, Уитни. Просто няма търпение да се запознае с теб... взех го със себе си, пристигнахме заедно.

— Къде е той сега?

— Остана в Палм Бийч. Не исках да го водя тук. Ние не знаехме със сигурност, дали ти си негова внучка — едва дневникът ни разкри това.

— Дали ще ми се зарадва? — промълви Уитни.

— Казах ти, че е развълнуван като дете на Коледа. Искаше веднага да те отведе в Ню Орлианс, със собствения си самолет.

— О, тогава трябва да е много богат, Брайън?

— Да, доста е богат. Макар че сега иска да се оттегли от издателството и да се посвети на внучката си.

— Но аз не мога да тръгна просто ей така... — тя пребледня при тази мисъл.

— Трябва сама да решиш, малката ми. Но що се касае до мен, не виждам защо трябва да живея сам в Ню Орлианс, щом бих могъл да съм женен за най-красивото момиче на света!

— Искаш да кажеш...

— Да, точно това искам да кажа... Обичам те, Уитни, и искам да се омъжиш за мен.

— Да се омъжа... — повтори Уитни като ехо и го погледна колебливо. — Но ти знаеш, че аз съм със смесена кръв, Брайън. Нищо ли не значи това за теб?

Той я погледна с обич и вдигна ръката ѝ до устните си.

— Смесена кръв... чиста кръв... що за глупости са това, Уитни! — засмя се щастливо. — Обичам те, любима, обичам те, обичам те!

Скочи от пейката, грабна я в ръцете си и я завъртя в кръг. Строполиха се на земята, останали без дъх.

— Кога ще видя дядо си?

— Зависи от теб, Уитни! Ако искаш... можем да тръгнем веднага. След два часа сме в Палм Бийч.

— Но аз имам къща тук, градина и цял един живот зад себе си...

— Чичо ти Касими ще се грижи за къщата и градината, Уитни.

— О, съвсем бях забравила за чичо Били. Какво ли ще си помисли за мен, ако напусна резервата? Сигурно ще ме презира!

— Мисля, че по-скоро ще се радва, задето най-после си научила истината за миналото си, Уитни. Не забравяй, че и той, и баба ти не са имали право да я крият от теб.

— Да крият любовта... Брайън, Брайън!

— Какво има, любима моя?

Уитни очевидно се тревожеше за нещо, лицето ѝ се напрегна в размисъл.

— Доколкото знам, не е забранено на едно индианско момиче да се омъжи за бял мъж — започна да обяснява тя. — Точно така е било и с майка ми. Но ако напусна резервата, аз трябва да го направя съгласно обичая, искам да кажа, не просто да избягам. Не бива да обиждам духовете на предците, защото те ще ме отблъснат. Обикновено по време на Празника на зърното сватбите са забранени, старейшините ги уговарят седмици преди това и чак тогава дават съгласието си. Но пък... при изключителен случай... — ние сме изключителен случай, нали Брайън?

Двамата все още лежаха на земята. Малките ѝ твърди гърди сякаш го пробождаха. Гореща вълна на възбуда премина през него. Обхвана го неописуемо желание и Брайън започна да покрива кадифената ѝ кожа с хиляди целувки.

— Недей — помоли го Уитни и се дръпна. — Недей, Брайън, нямаме време за това сега... но после... после целият ни живот е пред нас. Стани, скъпи, ще помолим Анада Аки да ни венчае днес.

Стана и се затича. Брайън едва успяваше да я следва.

— Уитни! — извика след нея. — Не трябваше ли поне да се облечем празнично?

— Нали казахме, че е изключение — отвърна тя, без да спира. — Анада Аки ще ни разбере, а и ние индианците не сме много суетни.

При бягането Брайън усещаше малката кутийка с венчалните пръстени в джоба си и му се прииска да узнае, дали индианците използват такива неща при венчалната церемония.

— Колко още ще трябва да тичаме... — произнесе той на пресекулки.

Уитни се засмя и погледна запотеното му лице.

— Ти бягаш като стар човек — установи тя, поклащайки глава.
— Всъщност на колко години си? Май не съм те питала.

— На трийсет.

„Уитни е съвсем права. Щом се върна в Ню Орлианс, сериозно ще се заема със спорт“ — помисли си Брайън.

Определеното за празничните танци на индианците пространство изглеждаше точно така, както си го бе представял според лаконичното описание на Уитни. Дебел сламен навес предпазваше танцьорите от лъчите на слънцето или от дъжда. Индианците се бяха разположили на малки групи по края на площадката и разговаряха тихо помежду си. Уитни се приближи много бавно и почтително към дребен, сбръчкан мъж, праметнал пъстра кърпа през раменете си.

Брайън чакаше на благоприлично разстояние и не можеше да чуе разговора ѝ със старейшината. Забеляза само, как тя неколkokратно посочи към него с ръка. Останалите определено не му обръщаха внимание. Стариият човек дърпаше от глинената си лула и кимаше замислено. Само веднъж погледна внимателно по посока на Брайън. После освободи Уитни с късо махване с ръка и тръгна, нисък и приведен от годините, към трима индианци, които седяха малко настрана.

— Това е съветът на старейшините — прошепна Уитни, като се върна.

— Съгласи ли се? — запита тихо Брайън.

— Не може да реши сам и затова ще обсъди и с другите.

— Каза ли му, че е бързо?

— Опитах, но индианците нямат такава дума.

— Трябваше да му обясниш, че дядо ти те очаква.

— Обясних му и ми се струва, че точно този аргумент му въздейства най-много.

— Виж, Уитни, той ти маха, върви! Не, всъщност вика и двама ни.

— Поклони се ниско пред него — прошепна Уитни щом го приближиха.

Брайън се поклони до земята и като се изправи, срещна косите, опнати очи на старейшината. После Анада Аки се обърна към Уитни и

произнесе нещо на техния език.

Уитни кимна два пъти.

— Той е съгласен, но церемонията трябва да се състои веднага. После няма да има време за нас, а вечерта на танците ние не можем да присъстваме.

Брайън измъкна пръстените от джоба си.

— Много е романтично, но при нас това не е прието — спря го Уитни. — Може би по-късно в Ню Орлианс ще трябва да се оженим още веднъж по вашия обичай? Индианската церемония и без това няма да се признае от официалните власти.

Старейшината бе изчакал мълчаливо разговора им. След това се изкашля и попита нещо Уитни, която само поклати глава.

— Пита дали разбираш — преведе тихо тя.

— Но какво да правя? — рече нервно Брайън.

— Нищо, любими, просто мълчи и не мърдай от мястото си.

Асистентите на Аанада Аки донесоха дълга, украсена с пера пръчка, с която той тупна три пъти по земята. После се завъртя три пъти около себе си и започна да мърмори дълга молитва. Беше дал пръчката на единия от мъжете, но отново си я взе, когато свърши молитвата. Погледна за миг към Уитни, после към Брайън, тупна още три пъти и внезапно кафявото му, покрито с хиляди бръчки лице се разтегли в усмивка. Пое ръцете им и ги сложи една в друга.

Уитни му благодари с почитителен поклон и погледна сияеща към Брайън.

— Това ли беше всичко? — запита той.

— Да, това беше. Впрочем, можеш ли да дадеш на мъжете малък дар в пари за утрешното тържество? И индианците знаят стойността на парите — добави усмихната.

Брайън измъкна стодоларова банкнота от джоба си и се запъти към свитите на пода трима индианци в пъстри якета и копринени кърпи. Те го изгледаха любезно, когато пъкна дискретно банкнотата под една глинена тенджерка.

— Сега се поклати още веднъж пред старейшините, Брайън — подсказа му Уитни, — и можем да тръгваме.

Той го стори безпрекословно.

— И така, вече сме женени? — запита я още веднъж.

— Да, вече наистина сме женени, любов моя.

Ръка за ръка двамата се върнаха обратно в същата топла стая, в която бяха прекарали следобеда, и се целунаха нежно.

Брайън имаше чувството, че вселената е замряла в очакване, докато Уитни милваше нежно шията му. Гореща страст разтърси телата им.

Той я вдигна на ръце, пренесе я през стаята, положи я на ниското легло и коленичи до нея.

— Любими... — прошепна Уитни с плаха усмивка, щом започна бавно да гали бедрата ѝ.

Брайън положи глава на нетърпеливите ѝ хълбоци и вдъхна дълбоко сладостния им аромат.

— Любими, нали винаги ще бъде тъй прекрасно да сме заедно? Никога не съм допускала, че толкова несравнимо хубаво ще се разбират телата ни.

Той не бе в състояние да ѝ отвърне. Нежното ѝ, младо тяло, лежащо голо пред него, го оставяше без дъх. Бавно и внимателно разтвори треперещите ѝ бедра и ги целуна от вътрешната страна. Уитни леко се надигна, обхвана главата му и я притисна към скута си. На Брайън му се стори, че става безтегловен, потъвайки в топлината я като в един нов свят, в който няма място за тревожни и неспокойни мисли — в един нов свят, пълен с хармония и съвършенство. Знаеше, че това е любовта между две сродни души, че вече я бе намерил.

Уитни имаше същото великолепно усещане. Осъзнаваше, че с тялото си упражнява власт над този чаровен мъж — неограничена, сладостна власт, която я правеше силна и в същото време слаба за милувките му, подаряващи ѝ най-прекрасните усещания, които бе изпитвала някога, и които я правеха вечно зависима от него...

После безмълвно и дълго лежаха изтощени в тъмнината. Брайън напълно бе загубил представа за време и пространство. Уитни първа дойде на себе си.

— Струва ми се, че не искам да вземам нищо от тук — каза тя замислено, — освен спомените си. Ще напиша писмо на чичо Били и ще му обясня всичко.

— Както баща ти, когато е напуснал Ню Орлианс. Разказах ли ти за писмото му?

— Не, не си. Изглежда, е фамилна черта — да пишем прощални писма.

— Уитни, обеща ми нещо.

— Всичко, каквото поискаш, любими мой.

— Обеща ми, че ще ми кажеш, когато ти домъчнее за резервата.

Нека заедно тогава да помислим за това.

— Добре, обещавам.

— В най-близко време ще имаш двама мъже, които да те обкръжат с любов и нежност — усмихна се Брайън.

— Защо двама? — запита учудена Уитни. Тя тъкмо бе станала и започнала да се облича. Гъвката й млада снага би накарала да затупти и сърце от камък.

— Дядо ти и аз, скъпа. Обзалагам се, че той ще е омаян от теб повече, отколкото съм аз — ако изобщо това е възможно, разбира се.

Уитни включи старомодна настолна лампа и започна да съчинява писмото до чичо си Били. Брайън я наблюдаваше с няма възхита.

— Готова съм, скъпи, можем да тръгваме, щом се облечеш — заяви тя накрая.

Той обу панталоните и обувките си, намъкна карираната си фланелена риза и приглади тъмната си коса.

— Наистина ли не искаш да вземеш нищо. Дори свидетелството и дневника на майка си?

— О, тях ще ги взема и още нещо... Искам да направя подарък на дядо си. То е най-скъпото, което притежавам, и ще му го дам, защото и той е страдал толкова много по изчезналия си син.

Измъкна някакъв предмет от чекмеджетата и го пхна в чантичката си.

Излязоха на облятата от лунна светлина веранда и в същия миг пред тях се изправи сянката на Били Касими.

— А, ти ли си? — рече Уитни. — Оставих ти писмо в къщата, чичо Били. Сигурно вече си научил всичко.

— Да, научих. Но отдавна предчувствах, че ще ни напуснеш, и съм доволен, че поне баба ти си спести разлъката. Разбираш ме, нали?

Протегна ръце, за да прегърне и двамата.

— Ще се грижа за къщата, Уитни. Ти ще се връщаш понякога тук — ти и децата ти. Ние индианците сме търпеливи, можем да чакаме. А и светът е толкова неспокоен, ще имаш нужда от тихо кътче за спомените си.

Тя скришом изтри няколко сълзи, преди да се качи в колата на Брайън.

Той караше бързо в тъмнината на спусналата се нощ, представяйки си, колко нетърпеливо ги очаква Андрю Бърлингтън в хотелската си стая.

— Всъщност, защо го наричам мистър Бърлингтън? — запита се гласно. — Нали вече съм му роднина един вид.

Уитни сбърчи замислено хубавото си лице.

— Ако той е мой дядо, а ти си ми съпруг, тогава... чакай, ти си му нещо като зет и като внук. Не е ли смешно? Сега има двама внуци, на които да се радва.

Брайън спря пред „Палм Бийч Хилтън Хотел“, хвърли ключовете на пиколото и помогна на Уитни да излезе от БМВ-то.

— Как изглеждам? — запита колебливо тя, докато се качваха с асансьора към етаж, резервиран от Бърлингтън. — Дали дядо ми ще ме хареса?

— Не бих могъл да ти отговоря — отвърна Брайън. — Или всъщност мога — ще ти кажа само, че на света няма човек, който не би те харесал.

Уитни се усмихна свенливо.

Възрастният мъж се бе изправил до прозореца с гръб към тях. Бе така потънал в мисли, че изобщо не ги чу като влязоха.

— Дядо? — рече тихо Уитни и тръгна към него.

Андрю Бърлингтън бавно се обърна. Първо на лицето му можеше да се прочетат страх и съмнение, но те веднага отстъпиха място на любопитството и на пълното изумление! Да, той наистина за миг я гледаше изумен, а после разтвори ръце за прегръдка.

— Дядо...

Тя падна в обятията му с дълбока въздишка. Двамата застинаха, вслушани в ударите на сърцата си.

После Андрю Бърлингтън отдалечи малко девойката от себе си.

— Нека те погледам, детето ми, толкова си красива! Брайън не е преувеличавал. И толкова приличаш на баща си!

— Ще направя всичко, за да го заместя, дядо! — прошепна Уитни.

Той я притегли отново към широките си гърди и по страните му потекоха сълзи. Не ги изтри и те закапаха по слабите ѝ раменца.

— Недей, недей, дядо! Виж, донесох ти малък подарък, тръстикова флейта на баба ми. На нея ми свиреше песни, когато бях малко момиченце. О, дядо, сигурна съм, че щеше много да я харесаш. Ще ти разкажа всичко за нея. Тя бе тъй мъдра.

— Наистина не знам, детето ми. Тя толкова дълго те кри от мен, че не съм сигурен, дали щях да я харесам. Но ти си я обичала и я загуби. Искам да направя всичко, за да заместя любовта ѝ, която ти липсва.

Подаде ѝ снимка в малка рамка.

— А това, дете мое, е подаръкът ми за рождения ти ден — портрет на загиналия ти баща.

Уитни прекара нежно пръсти по портрета.

— Бих искала да познавам татко, дядо!

После притегли Брайън към себе си и заяви сияеща:

— А това, дядо, е... Твоят зет! Преди два часа се оженихме!

— О — отвърна старият мъж, — не съм изненадан. Така си и мислех. Ти си ловко момче, Брайън. Хайде, деца, елате да ми разкажете всичко на чаша шампанско. Масата в малкия салон е готова от часове.

Прегърна Брайън и го потупа по рамото.

— А пък аз съм... толкова неподходящо облечена! — рече плахо Уитни.

— Абсолютно си права, детето ми. И затова можеш да отидеш в стаята си. Старият ти дядо така се бе отегчил днес, че от скука обиколи няколко магазина и ти купи каквото му се стори подходящо. Надявам се, че ще ти хареса.

Когато Уитни разтвори високата плъзгаща се врата на гардероба, за момент застина като ударена от гръм.

— Брайън, Брайън, ела да видиш! Дядо трябва да е изкупил половината магазини в Палм Бийч!

В гардероба ѝ висяха всевъзможни рокли, бяха подредени обувки, чанти и огромни куфари.

— Не ти ли казах, че оттук нататък двама мъже ще се грижат за теб — засмя се Брайън.

— Дано да не ми дойде прекалено — отвърна тя, клатейки глава.

После взе една тясна, червена копринена рокля, сложи я пред себе си и се загледа изпитателно в огледалото.

Брайън се изправи зад нея и започна да се любува на хубавото ѝ, щастливо лице.

Внезапно Уитни се извърна и бурно се хвърли в обятията му.

— Колко много те обичам, Брайън! — изхълца през сълзи. — О, Брайън, толкова те обичам, не го забравяй никога, обещавай ми, Брайън!

— Обещавам ти, любов моя! — той се вгледа в блестящите ѝ, по детски сини очи. — Докато съм жив, няма да го забравя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.